

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs	Lappuse
	I Informācija	
	Tiesa	
	EIROPAS KOPIENU TIESA	
2006/C 96/01	Tiesas spriedums (piektā palāta) 2006. gada 2. februārī Lietā C-143/05 Eiropas Kopienu Komisija pret Beļģijas Karalisti (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2002/84/EK — Netransponēšana noteiktajā termiņā)	1
2006/C 96/02	Lietā C-420/05 : Apelācija, ko 2005. gada 28. novembrī ierosināja Ricosmos B.V. par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā T-53/02 Ricosmos/ Eiropas Kopienu Komisija	1
2006/C 96/03	Lietas C-37/06 un C-58/06: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Finanzgericht Hamburg</i> 2006. gada 10. janvāra un 12. janvāra rīkojumiem lietās <i>Viamex Agrar Handels GmbH</i> (C-37/06) un <i>ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH</i> (C-58/06) pret <i>Hauptzollamt Hamburg-Jonas</i>	2
2006/C 96/04	Lietā C-50/06: Prasība pret Nīderlandes Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 27. janvārī	3
2006/C 96/05	Lietā C-55/06: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Verwaltungsgericht Köln</i> 2006. gada 26. janvāra lēmumu lietā <i>Arcor AG & Co. KG</i> pret Vācijas Federatīvo Republiku; pieaicinātā persona — <i>Deutsche Telekom AG</i>	3
2006/C 96/06	Lietā C-59/06 P: Apelācija, ko 2006. gada 3. februārī ierosināja <i>Luigi Marcuccio</i> , par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2005. gada 24. novembra spriedumu lietā T-236/02 <i>Luigi Marcuccio</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju	4
2006/C 96/07	Lietā C-67/06: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 6. februārī	5

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (turpinājums)	Lappuse
2006/C 96/08	Lieta C-73/06: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Finanzgericht Köln</i> 2006. gada 19. janvāra rīkojumu lietā <i>Planzer Luxembourg Sàrl</i> pret <i>Bundeszentralamt für Steuern</i>	5
2006/C 96/09	Lieta C-91/06: Prasība pret Austrijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 14. februārī	6
2006/C 96/10	Lieta C-96/06: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Finanzgericht Hamburg</i> 2006. gada 23. janvāra lēmumu lietā <i>Viamex Agrar Handels GmbH</i> pret <i>Hauptzollamt Hamburg-Jonas</i>	6
2006/C 96/11	Lieta C-99/06: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Oberlandesgericht Stuttgart</i> 2006. gada 7. februāra lēmumu lietā <i>Raiffeisenbank Mutlangen eG</i> pret <i>Roland Schabel</i> , citi lietas dalībnieki: 1. <i>Landgericht Unkel</i> priekšsēdētājs, 2. apgabala revizors <i>Stiglmair</i>	6
2006/C 96/12	Lieta C-102/06: Prasība pret Austrijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 21. februārī	7
2006/C 96/13	Lieta C-104/06: Prasība pret Zviedrijas Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 22. februārī	7
2006/C 96/14	Lieta C-114/06: Prasība pret Slovērijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 27. februārī	8
2006/C 96/15	Lieta C-123/06: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 2. martā	8
2006/C 96/16	Lieta C-124/06: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 2. martā	9
PIRMĀS INSTANCES TIESA		
2006/C 96/17	Lieta T-34/02: Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums — <i>Le Levant</i> 001 u.c. pret Komisiju (Valsts atbalsts — Ieinteresētās personas jēdziens — Formāls paziņojums par apsvērumu sniegšanu — Lēmums par EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras sākšanu — Nodokļu atskaitījumu pasākums par noteiktiem ieguldījumiem aizjūru teritorijās — Ar kuģu būvi saistīts atbalsts attīstībai — Vērtējums saskaņā ar EKL 87. panta 1. punktu — Pienākums norādīt pamatojumu)	10
2006/C 96/18	Lieta T-282/02: Pirmās instances tiesas 2006. gada 23. februāra spriedums — <i>Cementbouw Handel & Industrie</i> pret Komisiju (Konkurence — Uzņēmumu koncentrācijas kontrole — Regulas Nr. 4064/89 2., 3. un 8. pants — Koncentrācijas jēdziens — Dominējošā stāvokļa radīšana — Atļauja, kas atkarīga no noteiktu saistību ievērošanas — Samērīguma princips)	10
2006/C 96/19	Lieta T-194/03: Pirmās instances tiesas 2006. gada 23. februāra spriedums — <i>Il Ponte Finanziaria</i> pret ITSB (Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Kopienas grafiskas preču zīmes, kas satur vārdisku elementu "Bainbridge", reģistrācijas pieteikums — Valsts agrākas vārdiskas, grafiskas un trīsdimensiju preču zīmes, kas satur vārdisku elementu "Bridge" — Izmantošanas pierādījums — Izmantošana atšķirīgā veidā — "Aizsardzības" preču zīmes — Preču zīmju saime)	11

2006/C 96/20	Apvienotās lietas T-200/03 un T-313/03: Pirmās instances tiesas 2006. gada 21. februāra spriedums — V pret Komisiju (Ierēdņi — Atbrīvošana no amata sakarā ar nekompetenci — Civildienesta noteikumu 51. pants — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Pilnvaru nepareiza izmantošana — Pienākums sniegt palīdzību — Aizstāvības tiesības — Samērīgums — Vienlīdzīga attieksme — Pamatojums — Novērtējuma ziņojums — Pieņemamība — Interese celt prasību) 11	11
2006/C 96/21	Lieta T-74/04: Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums — Nestlé pret ITSB (Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Grafiskas Kopienas preču zīmes, kas ietver vārdisku elementu “QUICKY”, reģistrācijas pieteikums — Agrākas grafiskas Kopienas, valsts un starptautiskas preču zīmes, kas ietver vārdisku elementu “Quick” — Agrākas valsts vārdiskas preču zīmes “QUICKIES” — Sajaukšanas iespēja — Reģistrācijas atteikums — Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts) 11	11
2006/C 96/22	Lieta T-342/04: Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums — Adam pret Komisiju (Ierēdņi — Darba samaksa — Ekspatriācijas pabalsts — Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts — Jēdziens “citai dalībvalstij sniegtie pakalpojumi”) 12	12
2006/C 96/23	Apvienotās lietas T-437/04 un T-441/04: Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums — Standertskjöld-Nordenstam un Heyraud pret Komisiju (Ierēdņi — “Otrās kārtas” paaugstināšana amatā — 2003. gada paaugstināšana amatā — Neiekļaušana to ierēdņu sarakstā, kas izvēlēti iecelšanai A3 pakāpē — Civildienesta noteikumu 45. panta un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums) 12	12
2006/C 96/24	Lieta T-471/04: Pirmās instances tiesas 2006. gada 23. februāra spriedums — Karatzoglou pret ERA (Pagaidu darbinieks — Līguma laušana — Eiropas Kopienu Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta 2. punkta a) apakšpunkts — Līguma noteikumu ievērošana — Tiesiskā pašārvība) 13	13
2006/C 96/25	Lieta T-338/04: Pirmās instances tiesas 2006. gada 16. februāra rīkojums — Centro Europa 7 pret Komisiju (EKL 86. panta 3. punkts — Sūdzības noraidīšana — Prasība atcelt tiesību aktu — Iebilde par nepieņemamību) 13	13
2006/C 96/26	Lieta T-171/05 RII: Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 17. februāra rīkojums — Nijis pret Revīzijas palātu (Pagaidu noregulējuma tiesvedība — Ierēdņi — Jauns pieteikums — Reglamenta 109. pants — Jauni fakti) 13	13
2006/C 96/27	Lieta T-438/05: Prasība, kas celta 2005. gada 14. decembrī — Daishowa Seiki pret ITSB 14	14
2006/C 96/28	Lieta T-26/06: Prasība, kas celta 2006. gada 25. janvārī — Trioplast Wittenheim pret Komisiju 14	14
2006/C 96/29	Lieta T-32/06: Prasība, kas celta 2006. gada 27. janvārī — Justerini & Brooks Limited pret ITSB 15	15
2006/C 96/30	Lieta T-36/06: Prasība, kas celta 2006. gada 26. janvārī — Bundesverband deutscher Banken (Vācijas Banku Federālā apvienība) pret Komisiju 15	15
2006/C 96/31	Lieta T-37/06: Prasība, kas celta 2006. gada 7. februārī — MEGGLE pret ITSB 16	16
2006/C 96/32	Lieta T-40/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — Trioplast Industrier pret Komisiju 17	17
2006/C 96/33	Lieta T-41/06: Prasība, kas celta 2006. gada 6. februārī — Polijas Republika pret Eiropas Kopienu Komisiju 17	17
2006/C 96/34	Lieta T-51/06: Prasība, kas celta 2006. gada 21. februārī — Fardem Packaging pret Komisiju 18	18
2006/C 96/35	Lieta T-52/06: Prasība, kas celta 2006. gada 21. februārī — Harry's Morato pret ITSB 19	19

2006/C 96/36	Lieta T-54/06: Prasība, kas celta 2006. gada 22. februārī — <i>Kendrion N.V.</i> pret Komisiju	20
2006/C 96/37	Lieta T-55/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — <i>RKW</i> pret Komisiju	20
2006/C 96/38	Lieta T-56/06: Prasība, kas celta 2006. gada 17. februārī — Francija pret Komisiju	21
2006/C 96/39	Lieta T-57/06: Prasība, kas celta 2006. gada 17. februārī — <i>Marly</i> pret ITSB	22
2006/C 96/40	Lieta T-58/06: Prasība, kas celta 2006. gada 22. februārī — <i>H.A.L.T.E.</i> pret Komisiju	23
2006/C 96/41	Lieta T-60/06: Prasība, kas celta 2006. gada 16. februārī — Itālijas Republika pret Komisiju	24
2006/C 96/42	Lieta T-64/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — <i>FLS Plast</i> pret Komisiju	24
2006/C 96/43	Lieta T-65/06: Prasība, kas celta 2006. gada 24. februārī — <i>FLSmidth</i> pret Komisiju	25
2006/C 96/44	Lieta T-66/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — <i>JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen</i> pret Komisiju	26
2006/C 96/45	Lieta T-67/06: Prasība, kas celta 2006. gada 20. februārī — <i>Elini N.V.</i> pret ITSB	27
2006/C 96/46	Lieta T-68/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — <i>Stempher un Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher</i> pret Komisiju	28
2006/C 96/47	Lieta T-69/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — <i>Aughinish Alumina</i> pret Komisiju	29
2006/C 96/48	Lieta T-70/06: Prasība, kas celta 2006. gada 28. februārī — <i>Audi</i> pret ITSB	30
2006/C 96/49	Lieta T-72/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — <i>Groupe Gascogne</i> pret Komisiju	30
2006/C 96/50	Lieta T-75/06: Prasība, kas celta 2006. gada 27. februārī — <i>Bayer CropScience u.c.</i> pret Komisiju	31
2006/C 96/51	Lieta T-77/06: Prasība, kas celta 2006. gada 1. martā — Itālijas Republika pret Komisiju	32
2006/C 96/52	Lieta T-79/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — <i>Sachsa Verpackung</i> pret Komisiju	32
EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENESTA TIESA		
2006/C 96/53	Lieta F-119/05: Prasība, kas celta 2005. gada 13. decembrī — <i>Gesner</i> pret OHMI	34
2006/C 96/54	Lieta F-6/06: Prasība, kas celta 2006. gada 13. janvārī — <i>Scafarto</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju	34
2006/C 96/55	Lieta F-7/06: Prasība, kas celta 2006. gada 23. janvārī — <i>B</i> pret Komisiju	35
2006/C 96/56	Lieta F-10/06: Prasība, kas celta 2006. gada 5. janvārī — <i>André</i> pret Komisiju	36
2006/C 96/57	Lieta F-13/06: Prasība, kas celta 2006. gada 9. februārī — <i>Zuleta de Reales Ansaldo</i> pret Tiesu	36
2006/C 96/58	Lieta F-14/06: Prasība, kas celta 2006. gada 15. februārī — <i>Chevalier Carmana u.c.</i> pret Eiropas Kopienu Tiesu	37

2006/C 96/59	Lieta F-15/06: Prasība, kas celta 2006. gada 15. februārī — <i>Abba</i> u.c. pret Eiropas Parlamentu	37
2006/C 96/60	Lieta F-16/06: Prasība, kas celta 2006. gada 15. februārī — <i>Augenault</i> u.c. pret Padomi	38
2006/C 96/61	Lieta F-17/06: Prasība, kas celta 2006. gada 21. februārī — <i>Vereecken</i> pret Komisiju	38

II *Sagatavošanas dokumenti*

.....

III *Paziņojumi*

2006/C 96/62	Tiesas pēdējā publikācija <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i> OV C 86, 8.4.2006.	40
--------------	--	----

I

(Informācija)

TIESA

EIROPAS KOPIENU TIESA

TIESAS SPRIEDUMS

(piektā palāta)

2006. gada 2. februārī

Lietā C-143/05 Eiropas Kopienu Komisija pret Beļģijas Karalisti ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2002/84/EK — Netransponēšana noteiktajā termiņā)

(2006/C 96/01)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Lietā C-143/05 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2005. gada 29. martā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — K. Simonsson un W. Wils) pret Beļģijas Karalisti (pārstāvis — M. Wimmer), Tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Makarczyk [J. Makarczyk], tiesneši R. Šintgens [R. Schintgen] un J. Klučka [J. Klučka] (referents), ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [C. Stix-Hackl], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2006. gada 2. februārī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 5. novembra Direktīvu 2002/84/EK, ar ko groza direktīvas par kuģošanas drošību un kuģu izraisītā piesārņojuma novēršanu, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

2) piespriet Beļģijas Karalistei atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 143, 11.6.2005.

Apelācija, ko 2005. gada 28. novembrī ierosināja Ricosmos B.V. par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā T-53/02 Ricosmos/Eiropas Kopienu Komisija

(Lieta C-420/05)

(2006/C 96/02)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 28. novembrī izskatīšanai ir iesniegta Ricosmos B.V., ko pārstāv J.J.M. Hertoghs un J.H. Peek no juridiskā biroja Hertoghs Advocaten-Belastingkundigen, Parkstraat 8, (4814 SK) Breda, Nīderlande, apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2005. gada 13. septembra spriedumu lietā T-53/02 Ricosmos/Eiropas Kopienu Komisija.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt šo apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu;
- atcelt Pirmās instances tiesas 2005. gada 13. septembra spriedumu;
- apmierināt pirmajā instancē izvirzīto prasījumu atcelt Komisijas 2001. gada 16. novembra lēmumu REM 09/00, ar ko nosaka, ka apelācijas iesniedzējai piešķirtais ievadumitas nodokļa atvieglojums bija nepamatots;
- pakārtoti, nosūtīt lietu atpakaļ Pirmās instances tiesai;
- piespriet Komisijai atļūdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē un pirmajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības atbalstam par augstākminēto spriedumu prasītāja norāda:

1. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Pirmās instance tiesa ir pamatojusies uz nepareizu vai jebkurā gadījumā nepamatoti ierobežotu īpaši Kopienas Muitas kodeksa ⁽¹⁾ 905.-909. panta interpretāciju attiecībā uz muitas nodevu atmaksu un/vai atvieglojumiem. Tiesiskās noteiktības princips prasa, ka *Ricosmos* tiesiskajai situācijai šajā gadījumā bija jābūt paredzamai. *Ricosmos* uzskata, ka sakarā ar procedūru atlikšanu, par ko viņa netika informēta, šajā gadījumā šis princips netika ievērots. Pirmās instances tiesa turklāt pamatojās uz pārāk ierobežotu nostāju attiecībā uz tiesībām uz aizstāvību, kas atspoguļojas tās pārmērīgi ierobežotajā tiesību uz savlaicīgu un pilnu piekļuvi (gan valsts muitas iestāžu, gan Komisijas) lietas materiāliem interpretācijā.
2. Kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, Pirmās instances tiesas lēmums nav saskaņā arī ar Kopienas tiesībām. Tā uzskata, ka tiesiskās noteiktības princips netieši prasa arī to, ka kritērijiem, lai noteiktu, ka nav bijusi acīmredzama nolaidība, ir jābūt skaidriem un viegli identificējamiem. Tieši tādēļ, ka jēdziens "acīmredzama nolaidība" ir visai elastīgs, šiem kritērijiem principā ir jābūt izteiktiem ierobežojoši un individuāli. Nolaidībai ir jābūt redzamai un būtiskai un tai ir arī jābūt skaidri izteiktā cēloņsakarībā ar konstatēto īpašo situāciju. Šajā lietā Pirmās instances tiesa kļūdaini šajā sakarā nenovērtēja vai nepienācīgi novērtēja tiesiskā regulējuma sarežģītību un apelācijas iesniedzējas vērā ņemamo profesionālo pieredzi, kā arī kļūdaini interpretēja virkni apelācijas iesniedzējas pienākumu vai jebkurā gadījumā novērtēja tos pārāk formāli.
3. Apelācijas iesniedzēja turklāt uzskata, ka Komisija ir pārkāpusi samērīguma principu un ka Pirmās instances tiesa nav novērtējusi vai jebkurā gadījumā ir nepienācīgi novērtējusi jaunu faktu nozīmi, no kuriem izrietēja, ka uzliktās muitas nodevas būtu jāatceļ.
4. Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka fakts, kas ir strīda pamatā, Pirmās instances tiesa noteica daļēji kļūdaini vai jebkurā gadījumā nepilnīgi.

⁽¹⁾ Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 253, 1. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Finanzgericht Hamburg* 2006. gada 10. janvāra un 12. janvāra rīkojumiem lietās *Viamex Agrar Handels GmbH* (C-37/06) un *ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH* (C-58/06) pret *Hauptzollamt Hamburg-Jonas*

(Lietas C-37/06 un C-58/06)

(2006/C 96/03)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienas Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *Finanzgericht Hamburg* (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2006. gada 10. janvāra un 12. janvāra rīkojumiem lietās *Viamex Agrar Handels GmbH* (C-37/06) un *ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH* (C-58/06) pret *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* un kas Tiesā reģistrēts attiecīgi 2006. gada 23. janvārī un 3. februārī.

Finanzgericht Hamburg lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai Regulas (EK) Nr. 615/98 ⁽¹⁾ 1. pants ir spēkā, ja saskaņā ar to eksporta atmaksājumu piešķir tikai tad, ja ir ievērota Direktīva 91/628/EEK par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā ⁽²⁾ ?
2. Ja uz iepriekšējo jautājumu sniegta apstiprinoša atbilde — vai ar samērīguma principu ir saderīgs Regulas Nr. 615/98 5. panta 3. punktā minētais noteikums, ka eksporta atmaksājumu nemaksā par dzīvniekiem, ja ņemot vērā visu tās rīcībā esošo informāciju par Regulas Nr. 615/98 1. pantā minēto noteikumu ievērošanu, iestāde uzskata, ka eksportējot šos dzīvniekus nav ievērota direktīva par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā?

⁽¹⁾ OV L 82, 19. lpp.

⁽²⁾ OV L 340, 17. lpp.

Prasība pret Nīderlandes Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 27. janvārī

(Lieta C-50/06)

(2006/C 96/04)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2006. gada 27. janvārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Nīderlandes Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Maria Condou-Durande* un *Rudi Troosters*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienu Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

1. atzīt, ka, nepiemērojot Eiropas Savienības pilsoņiem Padomes 1964. gada 25. februāra Direktīvu 64/221/EEK⁽¹⁾ par īpašu pasākumu saskaņošanu attiecībā uz ārvalstnieku pārvietošanos un dzīvesvietu, kas ir attaisnojami ar sabiedrisko kārtību, valsts drošību un veselības aizsardzību, bet piemērojot vispārējos tiesību aktus par ārvalstniekiem, kas ļauj konstatēt regulāru un automātisku saistību starp kriminālsodāmību un izraidīšanas pasākumu, Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai izriet no Direktīvas 64/221/EEK;
2. piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Nīderlandes 2000. gada *Vreemdelingenwet* (Likuma par ārvalstniekiem) 8. panta e) apakšpunkts paredz, ka ārvalstnieks likumīgi uzturas Nīderlandē kā Kopienas pilsonis tikai tadā gadījumā, ja šis pilsonis ir rezidents, pamatojoties uz kādu tiesību normu, tai skaitā EK līgumu.

Lielākā daļa *Vreemdelingenwet* noteikumu pretējā gadījumā ir pilnībā piemērojami "ārvalstniekiem", un šis termins, kas izveidots saskaņā ar Likuma 1. panta m) apakšpunktu ietver arī Eiropas Savienības dalībvalsts pilsoņus. *Vreemdelingenwet* nav ietverta atsauce uz Direktīvu 64/221/EEK un šajā direktīvā paredzētie principi nav iekļauti Likuma tekstā. *A fortiori* no Direktīvas 64/221/EEK izrietošie pienākumi nav skaidrā un nepārprotamā veidā transponēti šajos tiesību aktos.

⁽¹⁾ OV, *English Special Edition* 1963–1964, 117. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Verwaltungsgericht Köln* 2006. gada 26. janvāra lēmumu lietā *Arcor AG & Co. KG* pret Vācijas Federatīvo Republiku; pieaicinātā persona — *Deutsche Telekom AG*

(Lieta C-55/06)

(2006/C 96/05)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *Verwaltungsgericht Köln* (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2006. gada 26. janvāra lēmumu lietā *Arcor AG & Co. KG* pret Vācijas Federatīvo Republiku; pieaicinātā persona — *Deutsche Telekom AG*, un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 2. februārī.

Verwaltungsgericht Köln lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai Regulas (EK) Nr. 2887/2000⁽¹⁾ 1. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Regulas (EK) Nr. 2887/2000 3. panta 3. punktā paredzētās cenu orientācijas priekšnosacījumi ir minimālās prasības tādā nozīmē, ka dalībvalstu valsts tiesībās nedrīkst paredzēt atkāpes no šī līmeņa, no tā ciešot saņēmējam?
2. Vai Regulas (EK) Nr. 2887/2000 3. panta 3. punktā paredzētās cenu orientācijas prasība ietver arī aprēķinātos procentus un norakstījumus?
3. Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša:
 - a) Vai šo procentu un norakstījumu aprēķina pamats ir pamatlīdzekļu atjaunošanas vērtība, atskaitot norakstījumus, kas ir veikti līdz novērtēšanas brīdim, vai arī aprēķina pamats ir vienīgi atjaunošanas vērtība uz doto brīdi, ko veido kārtējās cenas, kas ir spēkā novērtēšanas laikā?
 - b) Vai izmaksas, kas ir norādītas kā aprēķināto procentu un norakstījumu aprēķina pamats, un it īpaši tādas, kas nav tieši attiecināmas uz pakalpojumiem (vispārējās izmaksas), jebkurā gadījumā ir jāpierāda ar saprotamiem izziņotā operatora izmaksu dokumentiem?

c) Ja atbilde uz b) jautājumu pilnībā vai daļēji ir noliedzīga:

Vai izmaksu pierādījums var būt nevis pierādījums kā tāds, bet vērtējums, izmantojot analītisko izmaksu modeli?

Kādas metodiskas un citas saturiskas prasības ir pietiekamas šīs pierādīšanas alternatīvas izmantošanai?

d) Vai, pārbaudot cenu orientāciju, nacionālajām regulatīvajām varas iestādēm Regulas (EK) Nr. 2887/2000 4. panta no 1. līdz 4. punktam noteiktās tām piešķirtās kompetences ietvaros ir tā saucamās vērtējuma pilnvaras, kuras tiesas kontrolei ir pakļautas tikai daļēji?

e) Ja atbilde uz d) jautājumu ir apstiprinoša:

Vai šīs vērtējuma pilnvaras it īpaši attiecas arī uz izmaksu aprēķina metodi, kā arī piemērojamo aprēķināto procentu (aizņemtajam kapitālam un pašu kapitālam) un norakstījumu piemērojamo laika posmu noteikšanas jautājumiem?

Kādas ir šo vērtējuma pilnvaru robežas?

f) Vai cenu orientācijas prasības vismaz kalpo arī saņēmēju kā konkurentu tiesību aizsardzībai, kā rezultātā šie konkurenti var izmantot tiesību aizsardzību attiecībā uz piekļuvi par atlīdzību, kas nav cenu orientēta?

g) Vai gadījumā, ja uzraudzības procesā, kas tiek veikts saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 2887/2000 4. pantu, vai tam sekojošā tiesas procesā izmaksas pilnā apmērā vai daļēji nevar pierādīt, pierādīšanas neiespējamības negatīvās sekas (pierādīšanas pienākums) gulstas uz izziņoto operatoru?

h) Ja atbilde uz f) un g) jautājumu ir apstiprinoša:

Vai izziņotajam operatoram cenu orientācijas pierādīšanas pienākums ir arī tad, ja konkurents kā saņēmējs ceļ prasību saistībā ar atlīdzības apstiprinājumu, ko regulatīvā varas iestāde ir izsniegusi saskaņā ar valsts tiesībām, prasības pamatojumā norādot, ka cenu orientācijas trūkuma dēļ apstiprinātās atlīdzības ir pārāk augstas?

(¹) OV L 336, 4. lpp.

Apelācija, ko 2006. gada 3. februārī ierosināja Luigi Marcuccio, par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2005. gada 24. novembra spriedumu lietā T-236/02 Luigi Marcuccio pret Eiropas Kopienų Komisiju

(Lieta C-59/06 P)

(2006/C 96/06)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2006. gada 3. februārī izskatīšanai ir iesniegta Luigi Marcuccio, ko pārstāv L. Garofalo, advokāts, apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2005. gada 24. novembra spriedumu lietā T-236/02 Luigi Marcuccio pret Eiropas Kopienų Komisiju.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījums Tiesai ir šāds:

atcelt apstrīdēto spriedumu un apmierināt pārējos apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Pirmās instances tiesas spriedumā ir pieļautas šādas kļūdas:

- 1) ir sagrozīti un nepareizi interpretēti prasītāja iesniegtajos rakstiskajos dokumentos norādītie faktiskie apstākļi un apgalvojumi, kā rezultātā Pirmās instances tiesa ir izdarījusi nepareizus secinājumus par faktiskajiem apstākļiem;
- 2) nav pieņemts lēmums par vairākiem būtiskiem jautājumiem;
- 3) ir pieļautas būtiskas procesuālas kļūdas, kas nenovēršami ir aizskārušas apelācijas iesniedzēja intereses;
- 4) nav norādīts nekāds pamatojums attiecībā uz vairākiem būtiskiem jautājumiem, jo netika veiktas pārbaudes un pamatojumā norādītie iespējamie iemesli — gan pamata iemesli, gan tiem pakārtotie — bija neskaidri, pretrunīgi, neatbilstoši, nepamatoti, nevajadzīgi atkārtoti, patvaļīgi, pašsaprotami un nelōģiski;
- 5) ir nepareizi interpretēta un piemērota Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumu 26. panta otrā daļa;
- 6) ir nepareizi interpretēti un piemēroti tiesību uz aizstāvēšanas jēdziens, kā arī nepamatoti un bez iemesla nav attiecīgi ņemta vērā atbilstošā judikatūra;

- 7) ir nepareizi interpretēts un piemērots pienākuma norādīt pamatojumu jēdziens, kā arī nepamatoti un bez iemesla nav attiecīgi ņemta vērā atbilstošā judikatūra;
- 8) ir nepareizi interpretēts un piemērots pamatojuma pretrunīguma jēdziens;
- 9) ir nepareizi interpretēts un piemērots sagatavošanās pasākumu neapstrīdamības jēdziens;
- 10) ir nepareizi interpretēts un piemērots atzinuma jēdziens;
- 11) ir nepareizi interpretēts un piemērots jēdziens, ka attiecas uz jau pieņemta lēmuma grozīšanu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Finanzgericht Köln 2006. gada 19. janvāra rīkojumu lietā Planzer Luxembourg Sàrl pret Bundeszentralamt für Steuern

(Lieta C-73/06)

(2006/C 96/08)

(tiesvedības valoda — vācu)

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 6. februārī

(Lieta C-67/06)

(2006/C 96/07)

(tiesvedības valoda — grieķu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2006. gada 6. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Minás Konstantinidís* un *Amparo Alcover San Pedro*, tās juridiskā dienesta darbinieki, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 25. jūnija Direktīvu 2002/49/EK⁽¹⁾ par vides trokšņa novērtēšanu un pārvaldību vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2004. gada 18. jūlijā.

⁽¹⁾ OV L 189, 18.7.2002., 12. lpp.

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *Finanzgericht Köln* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2006. gada 19. janvāra rīkojumu lietā *Planzer Luxembourg Sàrl* pret *Bundeszentralamt für Steuern* un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 8. februārī.

Finanzgericht Köln lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai uzņēmēja sertifikāta paraugam B pielikumā Padomes 1979. gada 6. decembra Astotajā direktīvā 79/1072/EEK par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz apgrozījuma nodokļiem — kārtība pievienotās vērtības nodokļa atmaksāšanai nodokļu maksātājiem, kas nav reģistrēti attiecīgajā valstī⁽¹⁾, ir saistošs spēks, attiecīgi, vai no tā izriet neapstrīdams pieņēmums, ka uzņēmējs ir reģistrēts sertifikāta izdevēja valstī?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga:

vai "saimnieciskas darbības vieta" Trīspadsmitās direktīvas 1. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tā, ka ar to ir jāsaprot vieta, kurā ir statūtos noteiktā sabiedrības juridiskā adrese,

vai tā atrodas vietā, kur tiek pieņemti lēmumi attiecībā uz uzņēmuma vadību,

vai par to ir jāuzskata vieta, kurā tiek pieņemti pārējie lēmumi attiecībā uz parastajiem ikdienas darījumiem?

⁽¹⁾ OV L 331, 11. lpp.

Prasība pret Austrijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 14. februārī

(Lieta C-91/06)

(2006/C 96/09)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2006. gada 14. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Austrijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Bernhard Schima* un *Florence Simonetti*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. jūnija Direktīvu 2001/42/EK⁽¹⁾ par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu, vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas 13. panta 1. punkts;
- 2) piespriet Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš Direktīvas transpozīcijai ir 2004. gada 21. jūlijs.

⁽¹⁾ OV L 197, 30. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Finanzgericht Hamburg* 2006. gada 23. janvāra lēmumu lietā *Viamex Agrar Handels GmbH* pret *Hauptzollamt Hamburg-Jonas*

(Lieta C-96/06)

(2006/C 96/10)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *Finanzgericht Hamburg* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2006. gada 23. janvāra lēmumu lietā *Viamex Agrar Handels GmbH* pret *Hauptzollamt Hamburg-Jonas* un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 17. februārī.

Finanzgericht Hamburg lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai Regulas Nr. 615/98⁽¹⁾ 5. pantā ietvertie noteikumi ietver izņēmumu, kā rezultātā muitas dienestam Regulas Nr. 615/98 5. panta 3. punktā minēto nosacījumu izpildei ir pienākums sniegt paskaidrojumus un pierādījumus?

2. Ja uz iepriekš minēto jautājumu atbilde ir apstiprinoša: vai slēdziens Regulas Nr. 615/98 5. panta 3. punkta izpratnē konkrētajā gadījumā attiecībā uz direktīvas par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā neievērošanu kā prasību izvirza pierādījumu par Direktīvas 91/628/EEK⁽²⁾ pārkāpumu, vai arī iestādes pienākums sniegt paskaidrojumus un pierādījumus aprobežojas ar to, ka tā ir minējusi un pierādījusi apstākļus, kas tās kopskatījumā kopā ar vērā ņemamu varbūtību ir pamats tam, ka attiecībā uz apskatāmo eksporta sūtījumu nav ievērota direktīva par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā?

3. Neatkarīgi no atbildes uz 1. un 2. jautājumu: vai iestāde eksportētājam drīkst pilnībā noraidīt atļauju eksportēt saskaņā ar Regulas Nr. 615/98 5. panta 3. punktu, ja attiecībā uz apskatāmo eksporta sūtījumu nepastāv nekādas norādes, ka (iespējamā) Direktīvas 91/628/EEK pārkāpuma dēļ pārvadāšanas laikā tiek ietekmēta dzīvnieku veselība?

⁽¹⁾ OV L 82, 19. lpp.

⁽²⁾ OV L 340, 17. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Oberlandesgericht Stuttgart* 2006. gada 7. februāra lēmumu lietā *Raiffeisenbank Mutlangen eG* pret *Roland Schabel*, citi lietas dalībnieki: 1. *Landgericht Unkel* priekšsēdētājs, 2. apgabala revizors *Stiglmaier*

(Lieta C-99/06)

(2006/C 96/11)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *Oberlandesgericht Stuttgart* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2006. gada 7. februāra lēmumu lietā *Raiffeisenbank Mutlangen eG* pret *Roland Schabel*, citi lietas dalībnieki: 1. *Landgericht Unkel* priekšsēdētājs, 2. apgabala revizors *Stiglmaier*, un kas Tiesā reģistrēts 2006. gada 21. februārī.

Oberlandesgericht Stuttgart lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai Padomes 1969. gada 17. jūlija Direktīva 69/335/EEK par netiešajiem nodokļiem, ko uzliek kapitāla piesaistīšanai, Padomes 1985. gada 10. jūnija Direktīvas 85/303/EEK redakcijā (¹⁾), ir jāinterpretē tādējādi, ka nodevas, ko notārs-ierēdnis iekasē par šīs direktīvas grozītajā redakcijā piemērošanas jomā ietilpstoša tiesiska darījuma notariālu apliecinājumu, ir nodokļi direktīvas nozīmē, ja saskaņā ar piemērojamām valsts tiesību normām, no vienas puses, arī notāri-ierēdņi var pildīt notāru pienākumus un tie paši ir attiecīgo nodevu kreditori, un, no otras puses, lai gan no nodevām par apliecinājumiem sabiedrību jautājumos, kuras ietilpst direktīvas piemērošanas jomā, notāriem-ierēdņiem valsts kasē ir jāmaksā tikai kopējā īpašo izdevumu atlīdzība, kas atbilst 15 % no šīs nodevas, tomēr citās lietās bez (kopējās) īpašo izdevumu atlīdzības tiem jāmaksā valsts kasei nodevas, ko valsts izmanto savu funkciju finansēšanai?

(¹) OV L 156, 23. lpp.

Prasība pret Austrijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2006. gada 21. februārī

(Lieta C-102/06)

(2006/C 96/12)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2006. gada 21. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Austrijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *Carmel O'Reilly* un *Wolfgang Bogensberger*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Padomes 2003. gada 27. janvāra Direktīvu 2003/9/EK, ar ko nosaka obligātos standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai (¹), vai, jebkurā gadījumā,

nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

- 2) piespriet Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2005. gada 6. februārī.

(¹) OV L 031, 18. lpp.

Prasība pret Zviedrijas Karalisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2006. gada 22. februārī

(Lieta C-104/06)

(2006/C 96/13)

(tiesvedības valoda — zviedru)

Eiropas Kopienų Tiesā 2006. gada 22. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Zviedrijas Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv *L. Ström van Lier* un *R. Lyal*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, pieņemot un saglabājot spēkā tādas nodokļu tiesību normas par nodokļa maksāšanas atlikšanu attiecībā uz ienākumiem no kapitāla, kas gūti no tāda īpašuma pārdošanas, kura mitinās tā īpašnieks, ja nodokļa maksātājs iegūst aizstājošu īpašumu, ar kurām noteikts, ka tas ir atļauts vienīgi, ja pārdotais īpašums un iegūtais īpašums atrodas Zviedrijas teritorijā, Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 18., 39., 43. pants un 56. panta 1. punkts kā arī EEZ 28., 31. un 40. pants.;
- 2) piespriet Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Zviedrijas likumā par ienākumu nodokli ir ietvertas normas par nodokļa maksāšanas atlikšanu attiecībā uz privāta apdzīvojama nekustamā īpašuma pārdošanu un ar to saistītajām tiesībām. Nodokļa maksātājs var atlikt nodokļa maksāšanu, ja viņš/viņa paziņo par ienākumiem no kapitāla, balsoties uz pārdošanu, kas skar pastāvīgu dzīvesvietu Zviedrijā un ir ieguvis vai ir iecerējis ievākties aizstājošā īpašumā. Tomēr nodokļa atlikšana nav atļauta, ja pārdotie un no jauna iegūtie īpašumi atrodas ārpus Zviedrijas teritorijas. Minētie apstākļi ir acīmredzams šķērslis EK līgumā un EEZ līgumā paredzēto pamatbrīvību izmantošanai.

Zviedrijas tiesību normas nav piemērotas, lai nodrošinātu Zviedrijas nodokļu sistēmas viendabīgumu, jo, attiecībā uz vienu vienīgu nodokļa maksātāju, nepastāv tieša saikne starp nodokļu priekšrocību (atliktā nodokļa maksāšana) un šīs priekšrocības kompensāciju, maksājot nodevu tās pašas nodokļa uzlikšanas kontekstā. Jebkura gadījumā, Zviedrijas tiesību normas nav samērīgas ar to izvirzīto mērķi.

Prasība pret Slovākijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 27. februārī

(Lieta C-114/06)

(2006/C 96/14)

(tiesvedības valoda — slovāku)

Eiropas Kopienu Tiesā 2006. gada 27. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Slovākijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv G. Zavvos un Tomáš Kukul, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Padomes 1996. gada 23. jūlija Direktīvu 96/48/EK⁽¹⁾ par Eiropas ātrgaitas dzelzceļu sistēmas savstarpēju izmantojamību, vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Slovākijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Slovākijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2004. gada 1. maijā.

⁽¹⁾ OV L 235, 6. lpp.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 2. martā

(Lieta C-123/06)

(2006/C 96/15)

(tiesvedības valoda — grieķu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2006. gada 2. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Dominique Maidani* un *Georgios Zavvos*, Juridiskā dienesta padomnieki, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 4. aprīļa Direktīvu 2001/24/EK par kredīties-tāžu reorganizāciju un likvidāciju⁽¹⁾, vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā gadījumā Direktīvas 2001/34/EK 34. pants paredz, ka dalībvalstīs ne vēlāk kā 2004. gada 5. maijā stājas spēkā normatīvi un administratīvi akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu minēto direktīvu, un dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

⁽¹⁾ OV L 125, 5.5.2001., 15. lpp.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2006. gada 2. martā

(Lieta C-124/06)

(2006/C 96/16)

(tiesvedības valoda — grieķu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2006. gada 2. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv *Gerald Braun*, Komisijas juridiskā dienesta darbinieks, un *Georgios Zavvos*, juridiskā dienesta padomnieks, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 18. jūnija Direktīvu 2003/51/EK, ar ko attiecībā uz noteikta veida sabiedrību, banku un citu finanšu iestāžu

un apdrošināšanas uzņēmumu gada un konsolidētajiem pārskatiem groza Direktīvas 78/660/EEK, 83/349/EEK, 86/635/EEK un 91/674/EEK ⁽¹⁾, vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;

- piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā lietā Direktīvas 2003/51/EK 5. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai, vēlākais, līdz 2005. gada 1. janvārim izpildītu šīs direktīvas prasības, un ka dalībvalstis par tiem tūlīt informē Komisiju.

⁽¹⁾ OV L 178, 17.7.2003., 16. lpp.

PIRMĀS INSTANCES TIESA

Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums
— *Le Levant* 001 u.c. pret Komisiju

(Lieta T-34/02) ⁽¹⁾

(Valsts atbalsts — Ieinteresētās personas jēdziens — Formāls paziņojums par apsvērumu sniegšanu — Lēmums par EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras sākšanu — Nodokļu atskaitījumu pasākums par noteiktiem ieguldījumiem aizjūru teritorijās — Ar kuģu būvi saistīts atbalsts attīstībai — Vērtējums saskaņā ar EKL 87. panta 1. punktu — Pienākums norādīt pamatojumu)

(2006/C 96/17)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: EURL *Le Levant* 001, Parīze (Francija), un citi prasītāji, kuru vārdi ir norādīti sprieduma pielikumā (pārstāvji — P. Kirhs [P. Kirch] un N. Šaids-Nurāi [N. *Chahid-Nourai*], *avocats*)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvis — G. Rozē [G. *Rozet*], pārstāvis)

Priekšmets

Prasība atcelt Komisijas 2001. gada 25. jūlija Lēmumu 2001/882/EK par valsts atbalstu, ko Francija piešķirusi attīstības atbalsta veidā pasažieru kuģim *Le Levant*, ko ir būvējusi *Alstom Leroux Naval* un kas ir paredzēts izmantošanai Senpjērā un Mikelonā (OV L 327, 37. lpp.).

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Komisijas 2001. gada 25. jūlija Lēmumu 2001/882/EK par valsts atbalstu, ko Francija piešķirusi attīstības atbalsta veidā pasažieru kuģim *Le Levant*, ko ir būvējusi *Alstom Leroux Naval* un kas ir paredzēts izmantošanai Senpjērā un Mikelonā;
- 2) Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati un atlīdzina prasītāju tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas saistīti ar pagaidu neregulējuma procedūru.

⁽¹⁾ OV C 109, 4.5.2002.

Pirmās instances tiesas 2006. gada 23. februāra spriedums
— *Cementbouw Handel & Industrie* pret Komisiju

(Lieta T-282/02) ⁽¹⁾

(Konkurence — Uzņēmumu koncentrācijas kontrole — Regulas Nr. 4064/89 2., 3. un 8. pants — Koncentrācijas jēdziens — Dominējošā stāvokļa radīšana — Atļauja, kas atkarīga no noteiktu saistību ievērošanas — Samērīguma princips)

(2006/C 96/18)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Cementbouw Handel & Industrie* BV (Lekrukusa, Nīderlande) (pārstāvji — V. Kniblers [W. *Knibbeler*], O. Brūvers [O. *Brouwer*] un P. Kreijgers [P. *Kreijger*], advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — sākotnēji A. Neijenhauss [A. *Nijenhuis*], K. Vidners [K. *Wiedner*] un V. Mūls [W. *Möls*], pēc tam Neijenhauss, E. Džipīni Furnjē [É. *Gippini Fournier*] un A. Velans [A. *Whelan*])

Priekšmets

Prasība atcelt Komisijas 2002. gada 26. jūnija Lēmumu par Regulas (EEK) Nr. 4064/89 piemērošanu, ar kuru koncentrācija ir atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu un Līgumu par EEZ (Lieta COMP/M.2650 — *Haniel/Cementbouw/JV* [CVK]) (OV 2003 L 282, 1. lpp., labojums OV 2003, L 285, 52. lpp.).

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 274, 9.11.2002.

**Pirmās instances tiesas 2006. gada 23. februāra spriedums
— Il Ponte Finanziaria pret ITSB**

(Lieta T-194/03) ⁽¹⁾

(Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Kopienas grafiskas preču zīmes, kas satur vārdisku elementu “Bain-bridge”, reģistrācijas pieteikums — Valsts agrākas vārdiskas, grafiskas un trīsdimensiju preču zīmes, kas satur vārdisku elementu “Bridge” — Izmantošanas pierādījums — Izmantošana atšķirīgā veidā — “Aizsardzības” preču zīmes — Preču zīmju saime)

(2006/C 96/19)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Il Ponte Finanziaria SpA, Skandiči (Itālija) (pārstāvji — P. L. Roncalja [P. L. Roncaglia], A. Toridžani Malaspina [A. Torrigiani Malaspina] un M. Boletto [M. Boletto], avocats)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (pārstāvji — M. Bufolo [M. Buffolo] un O. Montalto [O. Montalto])

Otrs procesa ITSB Apelāciju padomē dalībnieks un persona, kas iestājusies lietā Pirmās instances tiesā: Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl, Numana (Itālija) (pārstāvji — D. Marki [D. Marchi], avocat)

Priekšmets

Prasība par ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2003. gada 17. marta lēmumu lietā R 1015/2001-4 attiecībā uz iebildumu procesu starp Il Ponte Finanziaria SpA un Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl.

Sprieduma rezolūtvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 184, 2.8.2003.

**Pirmās instances tiesas 2006. gada 21. februāra spriedums
— V pret Komisiju**

(Apvienotās lietas T-200/03 un T-313/03) ⁽¹⁾

(Ierēdņi — Atbrīvošana no amata sakarā ar nekompetenci — Civildienesta noteikumu 51. pants — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Pilnvaru nepareiza izmantošana — Pienākums sniegt palīdzību — Aizstāvības tiesības — Samērīgums — Vienlīdzīga attieksme — Pamatojums — Novērtējuma ziņojums — Pieņemamība — Interese celt prasību)

(2006/C 96/20)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: V, Overeisa (Beļģija) (pārstāvis — C. Mourato, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvis — J. Curall)

Priekšmets

Pirmkārt, prasība atcelt lēmumu, ar kuru iecelēj institūcija ir atbrīvojusi prasītāju no amata sakarā ar nekompetenci, un, otrkārt, prasība atcelt prasītājas novērtējuma ziņojumu par laikposmu no 1999. gada līdz 2001. gadam

Rezolūtvā daļa:

- 1) noraidīt prasības lietās T-200/03 un T-313/03;
- 2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo tiesvedību un pagaidu noregulējuma tiesvedību pats.

⁽¹⁾ OV C 200, 23.8.2003.

**Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums
— Nestlé pret ITSB**

(Lieta T-74/04) ⁽¹⁾

(Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Grafiskas Kopienas preču zīmes, kas ietver vārdisku elementu “QUICKY”, reģistrācijas pieteikums — Agrākas grafiskas Kopienas, valsts un starptautiskas preču zīmes, kas ietver vārdisku elementu “Quick” — Agrākas valsts vārdiskas preču zīmes “QUICKIES” — Sajaukšanas iespēja — Reģistrācijas atteikums — Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts)

(2006/C 96/21)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Société des produits Nestlé SA, Vevey (Šveice) (pārstāvji — J. Evrard un P. Péters, avocats)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (pārstāvis — A. Foliards-Mongirāls [A. Folliard-Monguiral])

Otra procesa Apelāciju padomē dalībniece un persona, kas iestājusies lietā Pirmās instances tiesā: Quick restaurants SA, Brisele (Beļģija) (pārstāvji — É. De Gryse un D. Moreau, avocats)

Priekšmets

Prasība atcelt ITSB Apelāciju otrās padomes 2003. gada 17. decembra lēmumu lietā R 922/2001-2 attiecībā uz iebildumu procesu starp *Société des produits Nestlé SA* un *Quick restaurants SA*

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 94, 17.4.2004.

Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums — Adam pret Komisiju

(Lieta T-342/04) (¹)

(Ierēdņi — Darba samaksa — Ekspatriācijas pabalsts — Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts — Jēdziens “citai dalībvalstij sniegtie pakalpojumi”)

(2006/C 96/22)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Herta Adam, Brisele (Beļģija) (pārstāvji — S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis un É. Marchal, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — J. Curall un L. Lozano Palacios)

Priekšmets

Prasība atcelt Komisijas 2003. gada 2. septembra lēmumu, ar ko prasītājai atsaka piešķirt ekspatriācijas pabalstu, ko paredz Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. pants.

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 262, 23.10.2004.

Pirmās instances tiesas 2006. gada 22. februāra spriedums — Standertskjöld-Nordenstam un Heyraud pret Komisiju

(Apvienotās lietas T-437/04 un T-441/04) (¹)

(Ierēdņi — “Otrās kārtas” paaugstināšana amatā — 2003. gada paaugstināšana amatā — Neiekļaušana to ierēdņu sarakstā, kas izvēlēti iecelšanai A3 pakāpē — Civildienesta noteikumu 45. panta un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums)

(2006/C 96/23)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Holger Standertskjöld-Nordenstam (Waterloo, Beļģija) (pārstāvis — T. Demasure, avocat) un Jean-Claude Hyraud (Brisele, Beļģija) (pārstāvji — S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis un É. Marchal, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — J. Curall un G. Berscheid)

Priekšmets

Lūgumi atcelt Komisijas lēmumus neiekļaut prasītāju vārdus to ierēdņu sarakstā, kuri saskaņā ar 2003. gada “otrās kārtas” procedūru atbilstoši to nopelniem izvēlēti paaugstināšanai amatā A3 pakāpē.

Rezolutīvā daļa:

- 1) apvienot lietas T-437/04 un T-441/04 sprieduma taisīšanai;
- 2) atcelt Komisijas lēmumus neiekļaut prasītāju vārdus to ierēdņu sarakstā, kuri saskaņā ar 2003. gada “otrās kārtas” procedūru atbilstoši to nopelniem izvēlēti paaugstināšanai amatā A3 pakāpē;
- 3) Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 6, 8.1.2005.

Pirmās instances tiesas 2006. gada 23. februāra spriedums — Karatzoglou pret ERA

(Lieta T-471/04) ⁽¹⁾

(Pagaidu darbinieks — Līguma laušana — Eiropas Kopienu Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta 2. punkta a) apakšpunkts — Līguma noteikumu ievērošana — Tiesiskā palāvība)

(2006/C 96/24)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Georgios Karatzoglou, Ioannina (Grieķija), (pārstāvis — S. Pappas, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra (ERA) (pārstāvji — J.-N. Louis, S. Orlandi, X. Martin un C. Manolopoulos, advokāti)

Priekšmets

Prasība atcelt ERA 2004. gada 26. februāra lēmumu, ar kuru lauzts prasītājas darba līgums.

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Eiropas Rekonstrukcijas aģentūra (ERA) 2004. gada 26. februāra lēmumu, ar kuru lauzts prasītājas darba līgums;
- 2) ERA atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 57, 5.3.2005.

Pirmās instances tiesas 2006. gada 16. februāra rīkojums — Centro Europa 7 pret Komisiju

(Lieta T-338/04) ⁽¹⁾

(EKL 86. panta 3. punkts — Sūdzības noraidīšana — Prasība atcelt tiesību aktu — Iebilde par nepieņemamību)

(2006/C 96/25)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Centro Europa 7, Roma (Itālija), (pārstāvji — V. Ripa di Meana un R. Mastroianni, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — P. Oliver un F. Amato, pārstāvji)

Persona, kas iestājusies lietā atbildētājas atbalstam: Mediaset SpA, Milāna (Itālija) (pārstāvis — M. Bay, avocat)

Priekšmets

Lūgums atcelt Komisijas 2004. gada 4. jūnija vēstuli [D (2004) 471], ciktāl ar to tiek noraidīta prasītājas sūdzība par to, ka Itālijas Republika ir pārkāpusi EKL 86. un 82. pantu.

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) papildus saviem tiesāšanās izdevumiem prasītāja atļūdzina arī Komisijas un personas, kas iestājusies lietā, tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 262, 23.10.2004.

Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2006. gada 17. februāra rīkojums — Nijs pret Revīzijas palātu

(Lieta T-171/05 RII)

(Pagaidu noregulējuma tiesvedība — Ierēdņi — Jauns pieteikums — Reglamenta 109. pants — Jauni fakti)

(2006/C 96/26)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburga) (pārstāvis — F. Rollinger, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Revīzijas palāta (pārstāvji — T. Kennedy, J.-M. Stenier un G. Corstens)

Priekšmets

Pieteikums apturēt Revīzijas palātas 2004. gada 2. decembra lēmuma izpildi, ciktāl ar šo lēmumu par Revīzijas palātas Ģenerālsekretariāta Tulkošanas dienesta Holandiešu valodas nodaļas galveno tulku, piešķirot LA 5 pakāpi, ir iecelts nevis prasītājs, bet cits ierēdnis.

Rezolutīvā daļa:

- 1) pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;
- 2) par tiesāšanās izdevumiem nelemt.

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo starp konkurējošām preču zīmēm nepastāv sajaukšanas iespēja, pirmkārt, preču un preču zīmju atšķirību dēļ un, otrkārt, tādēļ, ka iebildumu iesniedzējas preču zīmes atšķirtspēja aprobežojas ar grafisko attēlu.

Prasība, kas celta 2005. gada 14. decembrī — Daishowa Seiki pret ITSB

(Lieta T-438/05)

(2006/C 96/27)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Daishowa Seiki Co. Ltd, Osaka (Japāna) (pārstāvis — T.Krüger, Rechtsanwalt)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Cita procesa Apelāciju padomē dalībniece: Tengelmann Warenhandelsgesellschaft KG (Mülheim, Vācija)

Prasītājas prasījumi

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju pirmās padomes 2005. gada 7. septembra lēmumu R 928/2004-1;
- Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugu un modeļi) atļūdzina tiesāšanās un apelācijas procesa izdevumus lietā R 928/2004-1.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiska preču zīme "BIG PLUS", kas attiecas uz precēm, kuras ietilpst 7. klasē (metāla darbgaldi, to daļas un darbarīku balsts) — pieteikums Nr. 1 073 964

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašniece: Tengelmann Warenhandelsgesellschaft KG

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: valsts grafiska preču zīme "Plus", kas attiecas uz precēm, kuras citu starpā ietilpst 6. un 8. klasē.

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: Iebildumu nodaļas lēmumu atcelt

Prasība, kas celta 2006. gada 25. janvārī — Trioplast Wittenheim pret Komisiju

(Lieta T-26/06)

(2006/C 96/28)

Tiesvedības valoda — zviedru

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Trioplast Wittenheim SA (Wittenheim, Francija) (pārstāvis — Tommy Pettersson, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- daļēji atcelt lēmuma 1. panta g) apakšpunktu attiecībā uz periodu, kura laikā prasītāja ir atbildīga par pārkāpumu;
- daļēji atcelt lēmuma 2. panta f) apakšpunktu attiecībā uz prasītājai uzliktā naudas soda apmēru; pakārtoti, samazināt uzliktā naudas soda apmēru;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja pārsūdz Komisijas lēmumu lietā COMP/F/38.354 — rūpniecības maisi (C(2005) 4634 galīgā redakcija, turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"), ar kuru prasītājai par dalību konkurenci ierobežojošās darbībās rūpniecības maisu tirgū Beļģijā, Vācijā, Spānijā, Francijā, Luksemburgā un Nīderlandē, tādējādi pārkāpjot EKL 81. pantu, ir uzlikts naudas sods EUR 17,85 miljonu apmērā.

Prasītāja neapstrīd to, ka tā līdz 1999. gada 23. martam ir piedalījies konkurenci ierobežojošās darbībās, taču tā apgalvo, ka pārkāpumu izbeidza 1999. gada martā, kad tās jaunajam īpašniekam Trioplast Industrier kļuva zināms par konkurenci ierobežojošajām darbībām. Saskaņā ar prasītājas teikto Komisija tādējādi ir nepareizi novērtējusi sabiedrības izdarītā pārkāpuma ilgumu.

Turklāt, runājot par pārkāpuma smagumu, prasītāja apgalvo, ka, ņemot vērā prasītājas tirgus daļu, Komisija tai ir uzlikusi pārlietu lielu pamata summu salīdzinājumā ar citām iesaistītajām sabiedrībām.

Turklāt, pamatojot savu prasību, prasītāja apgalvo, ka Komisijas izmantotā naudas soda noteikšanas aprēķina metode bija nepareiza un ka bija jāizmanto cita metode, ņemot vērā to, ka prasītājas izdarītais pārkāpums notika trīs atsevišķos laika periodos, jo prasītāja laikā, kad notika pārkāpums, piederēja trīs dažādām īpašniecēm (*St. Gobain, FLS un Trioplast Industrier*). Saskaņā ar prasītājas teikto Komisijas izmantotās metodes rezultātā *FLS* un *Trioplast Industrier* solidārās atbildības summa pārsniedz kopējo prasītājai uzlikto naudas sodu un praktiski *FLS* un *Trioplast Industrier* ir solidāri jāatbild arī par laika posmu, kad neviena no šīm sabiedrībām nebija prasītājas īpašiece.

Turklāt prasītāja uzskata, ka Komisijai saistībā ar prasītājas izdarīto pārkāpumu bija jāņem vērā atbildību mīkstinoši apstākļi, jo prasītājai pārkāpumā bija tikai neliela un pasīva loma. Turklāt saskaņā ar prasītājas teikto Komisija neņēma vērā Regulā Nr. 1/2003⁽¹⁾ noteikto 10 % noteikumu un Komisijai bija jānodrošina plašāka atbrīvošana no atbildības sakarā ar liecību sniegšanu nekā tas ir noticis apstrīdētajā lēmumā.

Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi tiesiskās palāvības un samērīguma principus.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 4.1.2003., 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2006. gada 27. janvārī — *Justerini & Brooks Limited* pret ITSB

(Lieta T-32/06)

(2006/C 96/29)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Justerini & Brooks Limited*, Londona (Apvienotā Karaliste) (pārstāvis — B. Korderijs [B. Cordery], *Solicitor*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Cita procesa Apelāciju padomē dalībiece: Elia Canelo Gutierrez, Talavera de la Reina (Spānija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ITSB Apelāciju otrās padomes 2005. gada 23. novembra lēmumu lietā R 36/2005-2 attiecībā uz iebildumu procesu Nr. B 605 461, kas tika paziņots 2005. gada 30. novembrī;
- piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: Prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: Grafiska preču zīme "J&B" attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 14., 18., 21., 25., 33. un 43. klasē — Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums Nr. 2 696 383

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašiece: Elia Canelo Gutierrez

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Starptautiska grafiska preču zīme "JOB" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 33. klasē (reģistrācijas pieteikums Nr. 275 247)

Iebildumu nodaļas lēmums: Noraidīt iebildumu

Apelāciju padomes lēmums: Atcelt apstrīdēto lēmumu un nosūtīt lietu Iebildumu nodaļai tālākai izskatīšanai

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta, 8. panta 2. punkta iii) daļas un 73. panta pārkāpums un procesuālo prasību pārkāpums, kas ir ietvertas dažādos Komisijas Regulas Nr. 2868/95 noteikumos.

Prasība, kas celta 2006. gada 26. janvārī — *Bundesverband deutscher Banken* (Vācijas Banku Federālā apvienība) pret Komisiju

(Lieta T-36/06)

(2006/C 96/30)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Bundesverband deutscher Banken*, Berlīne (Vācija), (pārstāvji — H.-J. Niemeyer un K.-S. Scholz, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt atbildētājas 2005. gada 6. septembra Lēmumu (K(2005)3232, galīgā redakcija) lietā Nr. 248/04 — *Landesbank Hessen-Thüringen*;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja lūdz atcelt Komisijas 2005. gada 6. septembra Lēmumu K(2005)3232, galīgā redakcija, kurā Komisija nolēma, ka paziņotais *Hessischer Investitionsfonds* īpašuma ieguldījums ir vienkāršs noguldījums *Landesbank Hessen-Thüringen* (turpmāk tekstā — "*Helaba*") un nav uzskatāms par valsts atbalstu.

Savas prasības atbalstam prasītāja izvirza četrus pamatus.

Pirmkārt, tā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi pienākumu sniegt pamatojumu, ko nosaka EKL 253. pants.

Otrkārt, prasītāja pamato savu prasību ar to, ka, tā kā atbildētāja bija apstiprinājusi, ka *Helaba* norunātās noguldījuma atlīdzības ir piemērotas, tā pārkāpa principu, kas ir kapitāla ieguldītāja darbības pamatā tirgus ekonomikā, un tādējādi pārkāpa EKL 87. panta 1. punktu.

Turklāt prasītāja apgalvo, ka Komisija sakarā ar noguldījumu *Helaba* likviditātes trūkumu bija netaisnīgi atskaitījusi pārfinansēšanas izmaksas. Tāpēc tika pārkāpts princips, kas ir kapitāla ieguldītāja darbības pamatā tirgus ekonomikā, un tādējādi pārkāpa EKL 87. panta 1. punktu.

Visbeidzot, prasītāja pārmet tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu, ko Komisija pieļāvusi, ierosinot formālu procedūru par noguldījumu *Helaba*, pretēji EKL 88. panta 2. punktam saistībā ar Regulas (EK) Nr. 659/1999 (*) 6. pantu.

(*) Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai.

Prasība, kas celta 2006. gada 7. februārī — MEGGLE pret ITSB

(Lieta T-37/06)

(2006/C 96/31)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: MEGGLE Aktiengesellschaft, Wasserburg a. Inn (Vācija) (pārstāvis — T. Raab, Rechtsanwalt)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Cita procesa Apelāciju padomē dalībniece: Clover Corporation Limited (North Sydney, Austrālija)

Prasītājas prasījumi

— atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju otrās padomes 2005. gada 22. novembra lēmumu un ITSB Preču zīmju departamenta Iebildumu nodaļas 2004. gada 30. septembra lēmumu par iebildumu;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: Clover Corporation Limited

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiska preču zīme "HiQ mit Kleeblatt", kas attiecas uz precēm, kas ietilpst 5., 29. un 30. klasē (Nr. 2 171 114)

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašniece: prasītāja

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Vācijas grafiska preču zīme "Kleeblatt", kas attiecas uz 1., 3., 5., 29., 30., 31., 32. un 33. klases precēm (Nr. 980 458), un Vācijas grafiska preču zīme "Kleeblatt", kas attiecas uz 1., 3., 5., 29., 30., 31., 32., 33. klases precēm (Nr. 396 52 600)

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelāciju noraidīt

Izvirzītie pamati: netika pareizi piemērots Regulas (EK) Nr. 40/94⁽¹⁾ 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts, jo starp pretnostatītajām preču zīmēm pastāv sajaukšanas iespēja. Tās ir ļoti līdzīgas, un agrākai preču zīmei piemīt īpaša atšķirtspēja. Ir pārkāpts Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkts, jo atbildētāja iestāde nav izpildījusi pienākumu noskaidrot iesniegtās lietas apstākļus.

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — Trioplast Industrier pret Komisiju

(Lieta T-40/06)

(2006/C 96/32)

Tiesvedības valoda — zviedru

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Trioplast Industrier AB (Smålandsstenar, Zviedrija) — (pārstāvis — Tommy Pettersson, advokat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- daļēji atcelt lēmuma 1. panta g) apakšpunktu attiecībā uz periodu, par kuru prasītāja tiek uzskatīta par atbildīgu par pārkāpumu;
- daļēji atcelt lēmuma 2. panta f) apakšpunktu attiecībā uz uzlikto soda naudu, kas prasītājam ir jāmaksā solidāri; pakārtoti, samazināt soda naudu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir identiskie tiem, kas ir izvirzīti lietā T-26/06 *Tripoplast Wittenheim*/Komisija.

Prasība, kas celta 2006. gada 6. februārī — Polijas Republika pret Eiropas Kopienu Komisiju

(Lieta T-41/06)

(2006/C 96/33)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Polijas Republika (pārstāvis — Paweł Szatamacha, valdības pārstāvis)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi

- atcelt 2005. gada 18. oktobra Lēmumu lietā COMP/M.3894, ar ko atzīts, ka *Unicredito Italiano SpA* un *Bayerische Hypo- und Vereinsbank AG* apvienošanās ir saderīga ar kopējo tirgu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja lūdz atcelt Eiropas Kopienu Komisijas 2005. gada 18. oktobra Lēmumu lietā COMP/M.3894, ar ko atzīts, ka *Unicredito Italiano SpA (UCI)* un *Bayerische Hypo- und Vereinsbank AG (HVB)* banku apvienošanās ir saderīga ar kopējo tirgu. Katrai no šīm bankām ir līdzdalība kredītiestādēs Polijā, un — saskaņā ar prasītājas veikto novērtējumu — piedāvātās koncentrācijas rezultātā UCI pārņem kontroli pār HBV daļām Polijas banku pakalpojumu tirgū.

Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza šādus pamatus:

— Regulas par uzņēmumu koncentrācijas kontroli ⁽¹⁾ 2. panta 1. punkta pārkāpums, kas radies tādēļ, ka piedāvātās koncentrācijas novērtējums, pēc prasītājas uzskatiem, nav atbilstošs, jo Komisija nav ņēmusi vērā Polijas banku sektora vēsturi, ārvalstu investīciju lielo apmēru un iemeslus, kādēļ Polijas valdība ir ieviesusi ierobežojumus investīcijām valsts banku privatizācijā. Prasītāja apgalvo arī, ka Komisija ir pārkāpusi regulas 2. panta 1. punktu, ciktāl, atzīstot piedāvātās koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu, tā nav ņēmusi vērā Privatizācijas līguma ⁽²⁾ 3. panta 9. punktu un tā iedarbību, kas, pēc prasītājas domām, ir uzskatāma par juridisku šķērslī iekļūšanai tirgū Regulas par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 2. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Tāpat prasītāja apgalvo, ka Komisija pieņēmusi nepiemērotu koncentrācijas Polijas banku tirgū novērtējumu un arī pieļāvusi kļūdu iedarbības novērtējumā, kāda piedāvātajai koncentrācija būtu uz konkurenci investīciju fondu tirgū un vairākos konkrētos tirgos Polijas banku sektorā;

— Regulas par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 6. panta 1. punkta pārkāpums, ciktāl, pēc prasītājas uzskatiem, Komisijai bija jārodas šaubām par piedāvātās koncentrācijas saderību ar kopējo tirgu un bija jāuzsāk process vai otrais izmeklēšanas etaps attiecībā uz to, vai piedāvātajam darījumam piemērojama Regula par uzņēmumu koncentrācijas kontroli;

— Regulas par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 11. panta pārkāpums, to ieviešošās regulas ⁽³⁾ 5. panta pārkāpums, kā arī labas pārvaldības principa pārkāpums; prasītāja uzskata, ka paziņojums par koncentrāciju, kā to norādījušas līgumslēdzējas puses, bija nepilnīgs, jo tajā nebija ietverta informācija par privatizācijas līguma noteikumiem, jo īpaši tā 3. pantu, un tādēļ Komisijai šis paziņojums vispār nebija jāņem vērā;

— Eiropas Kopienas dibināšanas līguma 10. pantā noteiktā sadarbības pienākuma pārkāpums, jo pirms šā lēmuma pieņemšanas netika ņemtas vērā Polijas Republikas likumīgās intereses, kuru aizsardzība ir paredzēta Regulas par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 21. panta 4. punktā; pēc prasītājas domām, Komisijai pirms lēmuma pieņemšanas, ar kuru atzīts, ka koncentrācija ir saderīga ar kopējo tirgu, bija pienākums iegūt pilnīgu informāciju par jebkādam dalībvalstu likumīgām interesēm, *a fortiori* jo Komisija to varēja izdarīt Polijas banku pakalpojumu tirgus kontroles laikā pirms Polijas Republika iestājās Eiropas Savienībā, kā arī iepazīties ar šā tirgus struktūru, un Komisijai noteikti bija zināmas Polijas valdības likumīgās publiskās intereses nodrošināt monopolizācijas un privatizācijas stratēģiju piemērošanu un ieviešanu;

— EKL 253. panta un pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpums, kura neizpildes gadījumā, pēc prasītājas domām, ir grūtāk atveidot un kontrolēt procesa pareizību, kurā Komisija piemērojusi tiesību aktus.

⁽¹⁾ Padomes 1989. gada 21. decembra Regula (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV 1989 L 395, 1. lpp.).

⁽²⁾ Līgums par *Bank Polska Kasa Opieki Spółka Akcyjna — Grupa Pekao S.A.* akciju pārdošanu, stājās spēkā 1999. gada 23. jūnijā, noslēgts starp Polijas Republikas Valsts Kasi un *Unicredito Italiano SpA*, un *Allianz AG*.

⁽³⁾ Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr. 802/2004, ar ko ievieš Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV 2004 L 133, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2006. gada 21. februārī — *Fardem Packaging* pret Komisiju

(Lieta T-51/06)

(2006/C 96/34)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Fardem Packaging B.V.* Edam (Nīderlande), (pārstāvis — F.J. Leeftang, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienų Komisija

Prasītāja prasījumi

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- pilnībā vai daļēji atcelt *Fardem* adresēto lēmumu;
- samazināt *Fardem* uzlikto naudas sodu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs lūdz atcelt Komisijas 2005. gada 30. novembra lēmumu par procedūru saskaņā ar EK līguma 81. pantu (Lieta COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi), ar kuru prasītājs tika atzīts par solidāri un individuāli atbildīgu par tā līdzdalību kartelī un tam tika piespriests naudas sods.

Savas prasības pamatojumam prasītājs norāda uz EKL 81. panta, EKL 253. panta un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta pārkāpumu, kā arī uz pienācīgas rūpības principa, pienākuma norādīt pamatojumu un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

Prasītājs vispirms apgalvo, ka Komisija ir pārpratusi prasītāja aizstāvību attiecībā uz tā rīcību gan pirms, gan pēc 1997. gada. Lai gan prasītājs noliedz, ka ir piedalījies kartelī, prasītājs norāda, ka pirms 1997. gada tas bija pilnībā atkarīgs no tā toreizējās mātes sabiedrības. Tomēr pēc 1997. gada prasītājs bija neatkarīgs un tā nodomi pakāpeniski, taču nozīmīgi mainījās.

Turpinājumā prasītājs norāda, ka Komisija pamatojas uz kļūdainu faktu novērtējumu attiecībā uz prasītāja līdzdalību "Valveplast", "Benelux" un "Teppema" grupās, kā arī attiecībā uz tā līdzdalību "Belgium" un "Block Bags" grupās. Prasītājs apgalvo, ka Komisija ir izdarījusi vairākus secinājumus, kam ir nolaidīgs un neprecīzs raksturs attiecībā uz vairākiem rīcības veidiem. Prasītājs arī atzīmē, ka Komisija nav ņēmusi vērā faktu, ka "Belgium" un "Block Bags" grupas pārtrauca darbību pirms 1997. gada.

Prasītājs turklāt apgalvo, ka Komisija ir kļūdījies, novērtējot faktus attiecībā uz ģeogrāfiskā tirgus noteikšanu. Prasītājs šajā sakarā atzīmē, ka tam nav apgrozījuma Spānijā un ir tikai minimāls apgrozījums Francijā.

Prasītājs arī kritizē Komisiju par to, ka tā nepiemēroja prasītājam paziņojumu par sadarbību un neņēma vērā noteiktus prasītāja norādītos faktus kā atbildību mikstinošus apstākļus.

Attiecībā uz naudas soda pamatsummas noteikšanu prasītājs nepiekrīt individuālās tirgus daļas noteikšanai par pamatu ņemot sasniegto apgrozījumu nevis tonnu skaitu, diferencētas pieejas piemērošanai kategorijām, pamatojoties uz tirgus daļu, un šīs diferencēšanas izteikšanai kategorijās, kā arī naudas soda pamatsummas piemērošanai katrai noteiktajai kategorijai.

Nobeigumā prasītājs norāda, ka Komisija ir nepareizi secinājusi, ka prasītājs un *Kendrion N.V.* veido ekonomisku vienību, pamatojoties uz ko *Kendrion* tika nepamatoti piemērots naudas sods par prasītāja izdarītu pārkāpumu.

Prasība, kas celta 2006. gada 21. februārī — *Harry's Morato* pret ITSB

(Lieta T-52/06)

(2006/C 96/35)

*Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — itāļu***Lietas dalībnieki**

Prasītāja: *Harry's Morato SpA*, Altavilla Vicentina (Itālija) (pārstāvji — *Nikolo Fereti* [*Niccolò Ferretti*], *Džovani Kasuči* [*Giovanni Casucci*], *Fabio Trevizāns* [*Fabio Trevisan*], advokāti)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Cita procesa Apelāciju padomē dalībniece: *Ferrero OhG mbH*

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Apelāciju pirmās padomes 2005. gada 16. decembra lēmumu lietā R 600/2005-1;

— izdot rīkojumu ITSB nekavējoties reģistrēt preču zīmi "Morato", pamatojoties uz reģistrācijas pieteikumu Nr. 1 849 439, attiecībā uz ierobežotu preču sarakstu, jo pret to neiestājas nekādas subjektīvas tiesības un jebkurā gadījumā nav nekādu kolīziju ar preču zīmi "MORATO", un piespriet ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: Prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: Grafiska preču zīme "Morato" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 30. klasē — reģistrācijas pieteikums Nr. 1 849 439

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: *FERRERO OHG mbH*

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Vācu vārdiska preču zīme "MORETTO" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 30. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: Apmierināt iebildumu un noraidīt reģistrācijas pieteikumu

Apelāciju padomes lēmums: Noraidīt apelāciju

Izvirzītie pamati: Preču zīme "MORETTO" ir atceļama sakarā ar tās neizmantošanu un Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta (sajaukšanas iespēja) nepareiza piemērošana.

pedalīšanas pārkāpumā, savukārt lemjošajā daļā tā tika vainota EKL 81. panta pārkāpumā.

Turklāt tādējādi ir pārkāpts EKL 81., 253. pants un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkts, jo Komisija nepamatoti ir pieņēmusi, ka prasītāja un *Fardem Packaging B.V.* veido vienotu ekonomisku vienību, kā rezultātā prasītājai *Fardem Packaging* pārkāpuma dēļ nepamatoti ir piespriests naudas sods.

Bez tam Komisija ir pārkāpusi ne tikai EKL 81., 253. pantu un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu, bet arī vispārējos tiesību principus, tostarp pienācīgas rūpības, aizlieguma patvaļīgi rīkoties un vienlīdzības un samērīguma principu.

Prasība, kas celta 2006. gada 22. februārī — *Kendrion N.V.* pret Komisiju

(Lieta T-54/06)

(2006/C 96/36)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Komisija atšķirībā no citiem tās lēmumiem, kuros mātes sabiedrībai nav noteikta atbildība, ir noteikusi prasītājas atbildību par *Fardem Packaging* pārkāpumu. Bez tam mātes sabiedrībai ir noteikts augstāks naudas sods nekā meitas sabiedrībai, kura ir izdarījusi pārkāpumu. Tāpat pret prasītāju salīdzinājumā ar citām mātes sabiedrībām attieksme ir bijusi atšķirīga, kurām ir noteikta solidāra atbildība saistībā ar to meitas sabiedrību pārkāpumiem. Prasītājai piespriests naudas sods nav saderīgs ar samērīguma principu un pienācīgas rūpības principu.

Visbeidzot prasītāja atsauca uz Pamatnostādņu naudas soda noteikšanā pārkāpumu, it īpaši attiecībā uz to, ka nav ticis piemērots to 5. punkta b) apakšpunkts. Komisija nav ievērojusi uzņēmuma īpašās īpatnības.

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Kendrion N.V.*, Zeist, Nīderlande (pārstāvji — P. Glazener un C.C. Meijer, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — *RKW* pret Komisiju

Prasītājas prasījumi:

- pilnībā vai daļēji atcelt prasītājai adresēto lēmumu;
- atcelt vai samazināt prasītājai piespriesto naudas sodu;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

(Lieta T-55/06)

(2006/C 96/37)

Tiesvedības valoda — vācu

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apstrīd Komisijas pieņemto 2005. gada 30. novembra lēmumu procedūrā saskaņā ar EKL 81. pantu (Lieta COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi), ar kuru prasītājai noteikta atbildība saistībā ar konkurences noteikumu pārkāpumiem un piespriests naudas sods.

Savas prasības atbalstam prasītāja norāda, ka ir pārkāpts EKL 81., 253. pants un Regulas Nr. 1/2003 15. panta 2. punkts, jo lēmuma lemjošā daļa ir pretrunā lēmuma pamatojumam. Apstrīdētā lēmuma pamatojumā prasītāja netika saistīta ar

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *RKW AG Rheinische Kunststoffwerke* (Vormsa, Vācija) (pārstāvis — H.-J. Hellmann, Rechtsanwalt)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt prasītājai 2005. gada 14. decembrī paziņoto Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu par EKL 81. panta piemērošanas procedūru (lieta C (2005) 4634 *final*, COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi) tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

pakārtoti, samazināt prasītājai uzlikto soda naudu;

— piespriet atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apstrīd Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu C (2005) 4634 *final* lietā COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi. Ar apstrīdēto lēmumu prasītājai tika uzlikta soda nauda par EKL 81. panta pārkāpumu, jo tā atbilstoši Komisijas teiktajam piedalījās nolīgumu un saskaņotu darbību sistēmā rūpniecisko maisu nozarē Beļģijā, Vācijā, Spānijā, Francijā, Luksemburgā un Nīderlandē.

Prasības pieteikuma pamatojumam prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts administratīvo iestāžu pienākums ievērot likumību. Atbildētājas soda naudu noteikšanas prakse neatbilst pilnvarojuma aktam, proti, Regulas Nr. 17/1962⁽¹⁾ 15. panta 2. punktam vai Regulas Nr. 1/2003⁽²⁾ 23. pantam. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpti vienlīdzīga attieksmes un samērīguma principi.

Tālāk prasītāja apgalvo, ka nepareizi piemērots Regulas Nr. 17/1962 15. panta 2. punkts un Vadlīnijas par soda naudas noteikšanu. Jo īpaši pierādījumu iesniegšana un vērtēšana attiecībā uz prasītāju bija kļūdaina. Turklāt, ņemot vērā iepriekšējo administratīvo praksi, RKW tika sodīta nesamērīgi. Attiecībā uz pamatsummas apmēru par pārkāpuma smagumu prasītāja apgalvo, ka vairākos aspektos pret prasītāju ir izrādīta nevienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar citiem apstrīdētā lēmuma adresātiem. Bez tam prasītāja apgalvo, ka Komisija pieļāva tiesisku maldību attiecībā uz pārkāpuma ilguma novērtēšanu, un tā nav ņēmusi vērā vainu mīkstinošus apstākļus. Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 17/1962 15. panta 2. punkts

ir pārkāpts arī tādēļ, ka, ievērojot paziņojuma par atbrīvojumu no soda naudas un soda naudas samazināšanu piemērošanu, soda nauda tika noteikta nepareizi.

⁽¹⁾ Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17, Pirmā Regula par Līguma 85. un 86. panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2006. gada 17. februārī — Francija pret Komisiju

(Lieta T-56/06)

(2006/C 96/38)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Francijas Republika, Parīze (Francija) (pārstāvji — G. de Bergues, S. Ramet)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- pamatā, pilnībā atcelt apstrīdēto lēmumu;
- pakārtoti, atcelt šī lēmuma 5. pantu;
- piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar 1997. gada 30. jūnija lēmumu, kas, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu, ir pieņemts atbilstoši Direktīvā 92/81/EEK⁽¹⁾ paredzētajai procedūrai, Padome atļāva dalībvalstīm dažām minerāleļļām, ko izmanto specifiskiem nolūkiem, piemērot vai turpināt piemērot samazinātās akcīzes nodokļa likmes vai esošus atbrīvojumus no šī nodokļa. Ar četriem sekojošajiem lēmumiem Padome šo atļauju pagarināja, pēdējam atļaujas posmam beidzoties 2006. gada 31. decembrī. Francijai ir atļauts piemērot šīs samazinātās nodokļa likmes vai atbrīvojumus smagajai dizeļdegvielai, ko izmanto kā kurināmo alumīnija ražošanā *Gardanne* reģionā.

Ar 2001. gada 30. oktobra vēstuli Komisija paziņoja Francijai savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru par minerāleļļu, ko izmanto par kurināmo alumīnija ražošanā *Gardanne* reģionā, atbrīvojumu no akcīzes nodokļa. Pēc šīs procedūras Komisija, uzskatot, ka minerāleļļu, ko izmanto par kurināmo alumīnija ražošanā *Gardanne, Shannon* un *Sardaigne* reģionā, atbrīvojumi no akcīzes nodokļa, ko īsteno, attiecīgi, Francija, Īrija ⁽²⁾ un Itālija, ir tāds valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta nozīmē, kurš daļēji ir nesaderīgs ar kopējo tirgu, 2005. gada 7. decembrī pieņēma apstrīdēto lēmumu ⁽³⁾, un līdz ar to uzlika ieinteresētajām dalībvalstīm veikt minēto atbalstu atgūšanu.

Ar šo prasību Francija lūdz šo lēmumu atcelt daļēji, ciktāl tas attiecas uz Francijas *Gardanne* reģionam piešķirto atbrīvojumu.

Savu prasību pamatojot tā norāda vairākus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz valsts atbalsta jēdziena EKL 87. panta 1. punkta nozīmē pārkāpumu. Tā uzskata, ka, secinot, ka pastāv valsts atbalsts, Komisija ir pieļāvusi kļūdu no tiesību viedokļa, jo atbalsta pastāvēšanas konstatēšanai nepieciešamie nosacījumi, tādi kā *Altmark* ⁽⁴⁾ judikatūra noteiktie, un it īpaši konkurences aizskārums vai iekšējā tirgus funkcionēšanas traucējuma pastāvēšanas nosacījums, nav izpildīti. Francija norāda, ka Komisija nedrīkst vienlaicīgi ieteikt Padomei, pamatojoties uz Direktīvu 92/81/EEK, pieņemt lēmumu, ar ko atļauj atbrīvojumu no akcīzes nodokļa, un neiebildst pret tā pagarināšanu, un, no otras puses, konstatēt, ka minētais atbrīvojums ir valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu.

Prasītājas norādītais otrais pamats attiecas uz pamatojuma neesamību, jo apstrīdētajā lēmumā norādītā Komisijas argumentācija attiecībā uz konkurences aizskārums konstatāciju ir pretrunīga.

Ar trešo pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti, prasītāja norāda, ka apstrīdētā lēmuma 5. pantā norādītā atgūšanas prasība pārkāpj tiesiskās palāvības, tiesiskās drošības un saprātīga termiņa ievērošanas principu. Tā uzskata, ka atbrīvojuma ieguvēji varēja balstīties uz tiesiskās drošības un tiesiskās palāvības principu līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumam un nevis, kā norāda Komisija, līdz formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas lēmuma publicēšanas datumam. Prasītāja arī norāda, ka Komisijas bezdarbība četru gadu laikā no lēmuma par procedūras uzsākšanu pieņemšanas brīža līdz galīgajam lēmumam arī ir tiesiskās palāvības, tiesiskās drošības un saprātīga termiņa ievērošanas principu pārkāpums.

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīva par akcīzes nodokļa saskaņošanu attiecībā uz minerāleļļām.

⁽²⁾ OV C 30, 2.2.2002.

⁽³⁾ Lēmums C [2005] 4436 *final*, valsts atbalsti Nr. C 78-79-80/2001.

⁽⁴⁾ Tiesas 2004. gada 24. jūlija spriedums lietā C-280/00 *Altmark Trans, Recueil*, I-7747. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 17. februārī — *Marly* pret ITSB

(Lieta T-57/06)

(2006/C 96/39)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Marly SA*, Brisele (Beļģija) (pārstāvis — B. Mufs [*B. Mouffe*], *avocat*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Cita procesa Apelāciju padomē dalībniece: *Erdal Gesellschaft m.b.H.*, Haleina (Austrija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt ITSB Apelāciju padomes lēmumu ciktāl ar to tiek apmierināts vārdiskas preču zīmes "TOFIX" īpašnieka iebildums;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot izdevumus, kas pamatoti radušies procesā Apelāciju padomē dalībniekam, kas ierosināja šo procesu, un kas ir aprēķināti lēmumā, par kuru ir iesniegta apelācijas sūdzība.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: Prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: Grafiska preču zīme "TOPIX" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3. klasē — reģistrācijas pieteikums Nr. 2 326 072

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašniece: *Erdal Gesellschaft m.b.H.*

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Starptautiska vārdiska preču zīme "TOFIX" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 3. un 4. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: Apmierināt iebildumu attiecībā uz visām apstrīdētajām precēm

Apelāciju padomes lēmums: Noraidīt apelāciju

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo starp konfliktējošajām preču zīmēm ir vizuāla un konceptuāla atšķirība un starp precēm, kuras aptver šīs preču zīmes, ir ļoti liela atšķirība.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasības pieteikumu asociācija, kas apvieno sabiedrības, kuras darbojas pasta pakalpojumu, transporta un logistikas jomā, lūdz Pirmās instances tiesu konstatēt Komisijas bezdarbību, pēdējai nelikumīgi neuzsākot EKL 88. pantā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru un prasītājas sūdzībā par pārstrukturēšanas atbalstu, ko SNCF — publiska sabiedrība, kas 100 % pieder Francijas valstij, ir piešķirusi preču transportēšanas sabiedrībai SCS SERNAM, apstrīdētā atbalsta pārskaitēšanas apturēšanas pagaidu pasākumus.

Pamatojot savu prasību sakarā ar bezdarbību prasītāja norāda argumentus, kurus pēc būtības var sagrupēt divos pamatos.

Prasība, kas celta 2006. gada 22. februārī — H.A.L.T.E. pret Komisiju

(Lieta T-58/06)

(2006/C 96/40)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Honorable Association de Logisticiens et de Transporteurs Européens — H.A.L.T.E., Neuilly-sur-Seine (Francija) (pārstāvis — J.-L. Lesquins, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atbilstoši EK līguma 232. pantam konstatēt, ka Eiropas Komisija pārkāpusi pienākumu pieņemt lēmumu, jo tā nav pieņēmusi lēmumu, lai gan bija lūgta to izdarīt saskaņā ar šī paša līguma 87. un 88. pantu;

— uzdot Komisijai veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai pilnībā izpildītu spriedumu;

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pirmais pamats ir par EKL 88. panta 2. punkta pārkāpumu. Prasītāja norāda, ka vairāk nekā sešu mēnešu termiņa notecešana pēc pirmās sūdzības, kaut arī Komisija bija informēta par lietu, kas ir redzams no tās agrāk pieņemtajiem lēmumiem, kuru neievērošana ir sūdzības priekšmets, norāda uz nopietnām grūtībām, ar ko Komisija saskārās, novērtējot attiecīgā atbalsta saderīgumu ar kopējo tirgu. Prasītāja uzskata, ka šī iemesla dēļ Komisijai bija jāuzsāk atbalsta, kas ir sūdzības priekšmets, formālā izmeklēšanas procedūra. Turklāt prasītāja norāda, ka iespējamā Francijas iestāžu neziņošana par atbalstu neatbrīvo Komisiju no tās rūpības pienākuma, un izmeklēšanas pilnvaras tai ir jāizmanto tad, kad tai ir informācija par valsts pasākumiem, kuri varētu būt pretrunā ar kopējā tirgus principiem, it īpaši saistībā ar sūdzību par agrāka lēmuma pārkāpumu, ar kuru noteikti nosacījumi valsts atbalsta saderīgumam ar kopējo tirgu⁽¹⁾.

Otrais pamats ir par Padomes Regulas Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta (jaunajā redakcijā — 88. panta) piemērošanai⁽²⁾, 11. panta pārkāpumu. Prasītāja uzskata, ka Komisijai bija jāpiemēro atbalsta pārskaitēšanas apturēšanas pagaidu pasākumi, jo saskaņā ar prasītājas viedokli bija izpildīts viens objektīvs steidzamības nosacījums.

⁽¹⁾ Tas attiecas uz Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumu par valsts atbalstu, ko Francija daļēji piešķir sabiedrībai *Sernam*, C (2004) 3940 final.

⁽²⁾ OV L 83, 1. lpp., Regula, kuru īsteno ar Komisijas 2004. gada 21. aprīļa Regulu Nr. 794/2004 (OV L 182, 2. lpp.).

Prasība, kas celta 2006. gada 16. februārī — Itālijas Republika pret Komisiju

(Lieta T-60/06)

(2006/C 96/41)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Itālijas Republika (pārstāvis — Giacomo Aiello, Avvocato dello Stato)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt 2005. gada 7. decembra Komisijas Lēmumu C (2005) 4436 def. un piespriest Komisijai atfīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja apstrīd 2005. gada 7. decembra Komisijas Lēmumu C (2005) 4436 def. par minerāleļļu, ko izmanto kā degvielu alumīnija dioksīda ražošanai *Gardanne* reģionā, *Sahannon* reģionā un Sardīnijā, atbrīvošanu no akcīzes nodokļa likmes, kuru atbilstīgi ieviesa Francija, Īrija un Itālija.

Attiecībā uz prasītāju šis lēmums noteica, ka:

- attiecīgos atbrīvojumus nebija paredzēts piemērot vispārīgi un bez atšķirībām visiem, kam tie bija adresēti, bet tie bija paredzēti, lai atbalstītu atsevišķus uzņēmumus speciālā alumīnija tirgus struktūrā;
- attiecīgie valsts atbalsti bija jauni un pretlikumīgi atbalsti, jo par tiem netika laikā sniegti paziņojumi, kurus varēja uzskatīt par daļēji pastāvošiem atbalstiem līdz 1998. gada 29. maijam.
- līdz 2003. gada 31. oktobrim minētie valsts atbalsti nebija atbilstīgi noteikumiem par valsts atbalstu vides aizsardzībai.

Pamatojot savu prasību prasītāja apgalvo, ka:

- atbrīvojums no akcīzes nodokļa likmes, ko paredzēja Itālijas valsts tiesības, nebija selektīvs, bet tika paredzēts visiem uzņēmumiem, kas alumīnija dioksīda ražošanai izmanto minerāleļļu. Tas, ka Itālijas teritorijā ir tikai viena šāda rūpnīca, kurā šo eļļu izmanto ražošanas ciklā, ir būtiska vienīgi faktisko apstākļu sakarā un tas nepadara mazāk

nozīmīgu noteikumu vispārējo raksturu, kurš šeit netiek apspriests.

- apstrīdētie valsts atbalsti ir jāuzskata par atbilstīgiem atbalstiem saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 659/1999 1. panta b) punkta ii) apakšpunktu tiktāl, ciktāl Padome likumīgi piešķir Itālijas valstij tiesības saglabāt apstrīdēto atbrīvojumu;
- kā to var secināt no valsts noteikumiem, kurus īstenoja Itālijas valdība, un no vienošanās, ko *Eurallumina* noslēdza ar Sardīnijas reģionu un *Ministero dell’Ambiente* (Vides ministrija), attiecīgais atbrīvojums bija cieši saistīts ar vides aizsardzības mērķiem;
- atbrīvojumu bija jāuzskata par nepieciešamu Sardīnijas reģiona ekonomikas attīstībai;
- pēc Itālijas valdības uzskatiem līdz ar Direktīvas 2003/96/EK stāšanās spēkā nepastāvēja jebkāds pienākums paziņot par attiecīgo nodokļu atvieglojumu, jo šīs direktīvas 18. pants mijiedarbībā ar II pielikumu īpaši paredz, ka apstrīdētais akcīzes nodoklis ir spēkā esošs līdz 2006. gada 31. decembrim. Turklāt minēto noteikumu saturs ir analogs Padomes Lēmuma 2001/224/EK 1. panta 2. punktam.

Visbeidzot, prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpts tiesiskās palāvības princips un Kopienu tiesību normu likumības prezumpcijas princips.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — FLS Plast pret Komisiju

(Lieta T-64/06)

(2006/C 96/42)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: FLS Plast A/S, Kopenhāgena (Dānija), (pārstāvji — K. Lasok, QC, un M. Thill-Tayara, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu C (2005) 4634 *final* lietā COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi daļā, kas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, atcelt apstrīdētā Lēmuma 2. panta f) punktu un ievērojami samazināt uzlikta naudas soda apmēru, kas *FLP Plast* solidāri uzlikts, īstenojot Tiesas neierobežoto jurisdikciju, daļēji atcelt 1. panta 1. punktu, ciktāl tas attiecas uz prasītājiem, un daļēji atcelt vai arī atbilstoši samazināt naudas sodu, kas prasītājiem uzlikts ar 2. pantu;
- piespriet Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, ciktāl tas attiecas uz šo lietu.

Pamati un galvenie argumenti

Ar apstrīdēto Lēmumu Komisija uzskatīja, ka prasītāja ir pārkāpusi EK 81. pantu piedaloties līgumos un saskaņotās darbībās rūpniecisko plastmasas maisu nozarē Beļģijā, Francijā, Vācijā, Luksemburgā, Nīderlandē un Spānijā saistībā ar cenu noteikšanu un kopīgu cenu aprēķināšanas modeļu ieviešanu, tirgu sadali un tirdzniecības kvotu piešķiršanu, klientu, darījumu un pasūtījumu sadali, saskaņotu piedāvājumu iesniegšanu izsludinātajos konkursos un apmaiņu ar atsevišķu informāciju. Prasītājas pārkāpums saistās ar cita uzņēmuma darbībām, proti, *Trioplast Wittenheim SA* ("TW"), kas piedalījās attiecīgā kartēļa darbībās. Prasītāja bija TW akciju īpašnice un laika posmā, par kuru prasītāja tika uzskatīta par atbildīgu, TW bija tās meitas sabiedrība. Naudas sods bija uzlikts TW, un prasītāja solidāri bija atzīta par līdzatbildīgu attiecībā uz daļu no šī naudas soda.

Neapstrīdot kartēļa pastāvēšanu un laika posma ilgumu, kurā meitas uzņēmums piedalījās tajā, prasītāja apgalvo, ka Komisija, nosakot prasītājas naudas sodu ir pieļāvusi kļūdu. Prasītāja norāda, ka daļa no TW piesprietā naudas soda, par kuru prasītājai tika noteikta atbildība, ir nepārprotami nesamērīga ar laika posmu, kurā tā bija TW akciju īpašnice.

Papildus prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais Lēmums pārkāpj nediskriminācijas principu, kā arī samērīguma principu, ciktāl tā nolēma, ka gan prasītāja, gan tās mātes sabiedrība ir atbildīgi par TW rīcību, neskatoties uz to, ka Komisija nolēma neadresēt apstrīdēto Lēmumu citiem uzņēmumiem, kas bija akciju turētāji, un faktiski adresēja to tikai prasītājai.

Tāpat prasītāja apgalvo, ka nezināja par TW pretlikumīgo darbību un ka tai nebija iespējas ietekmēt tās vadību, kā arī tā

nepiedalījās uzņēmuma daļā (TW), kas bija saistīta ar apstrīdētajā Lēmumā minētajiem pārkāpumiem, un līdz ar to apstrīdētais Lēmums ir nepamatots un atceļams.

Pakārtoti, prasītāja lūdz Tiesu, īstenojot tās neierobežoto jurisdikciju, samazināt naudas soda apmēru. Šajā sakarā tā norāda, ka naudas sods, kas uzlikts TW ir pārāk liels, jo iepriekšējās darbības un izdarītā pārkāpuma smagums nav attaisnojams ar naudas soda pamatsummas apmēru, Komisija kļūdaini noteica TW pārkāpuma ilgumu un tā neizvērtēja, vai naudas sods, kas uzlika TW un prasītājai atbilda nosacījumam par 10 % apgrozījuma robežu.

Attiecībā uz tai uzlikto naudas sodu prasītāja papildus uzskata, ka tas ir nesamērīgi liels, jo netika ņemts vērā soda atturošais efekts, pārkāpuma ilgums un intensitāte. Papildus, prasītāja uzskata, ka Komisija kļūdījās, samazinot tās atbildību atbilstoši paziņojumam par sadarbību, it īpaši tādēļ, ka nepiemēroja 30 % samazinājumu, kas tika piešķirts TW, bet kuru Komisija attiecina uz prasītājas atbildību un atteicās piešķirt prasītājai samazinājumu. Visbeidzot, prasītāja atsaucās uz *non bis in idem* principu un principa, atbilstoši kuram sodu jāpiemēro ņemot vērā katra prasītāja īpašos apstākļus, šajā kontekstā prasītāja norāda, ka, neskatoties uz to, ka tā bija TW mātes sabiedrība, tikai 35 % no laika posma, kurā pēdējā piedalījās kartelī, tai tomēr bija jāmaksā 85,7 % no TW naudas soda.

Prasība, kas celta 2006. gada 24. februārī — *FLSmidth* pret Komisiju

(Lieta T-65/06)

(2006/C 96/43)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *FLSmidth & Co. A/S*, Valby, Dānija (pārstāvis — J.-E. Svensson, juriskonsults)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi

- pirmkārt, atcelt Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu Nr. C (2005)4634 saistībā ar procedūru, piemērojot EKL 81. pantu, lietā COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- otrkārt, minētā lēmuma 2. pantā noteikt naudas sodu EUR 0 apmērā, par ko prasītāja kopā un atsevišķi ir atbildīga, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- piespriet Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apstrīdētajā lēmumā Komisija atzina, ka prasītāja ir pārkāpusi EKL 81. pantu, piedaloties vairākās vienošanās un saskaņotās darbībās plastmasas rūpniecisko maisu ražošanā, kas skāra Beļģiju, Franciju, Vāciju, Luksemburgu, Nīderlandi un Spāniju un kuras veidoja cenu noteikšana un vienas cenas aprēķina modeļu radīšana, tirgu sadale un pārdošanas kvotu sadale, pircēju, darījumu un pasūtījumu sadale, saskaņotu piedāvājumu iesniegšana, atbildot uz noteiktiem uzaicinājumiem iesniegt piedāvājumu, un konkrētas informācijas apmaiņa.

Prasītājas pārkāpums attiecās uz cita uzņēmuma rīcību — *Trioplast Wittenheim SA* ("TW"), kuru atzina par tādu, kas ir piedalījies minētajā kartelī. Citam uzņēmumam, *FLS Plast*, kurā prasītāja bija holdingsabiedrība, piederēja TW akcijas un par lielāko daļu no laika posma, par kuru sauca pie atbildības prasītāju, TW bija *FLS Plast* vienīgā meitas sabiedrības īpašiece. Naudas sods tika uzlikts TW, un prasītāja un *FLS Plast* tika kopā saukti pie atbildības par daļu no šī naudas soda.

Savas prasības atbalstam prasītāja vispirms apgalvo, ka Komisija nepareizi piemēroja mātes sabiedrības atbildības kritērijus, jo tā nesniedza pierādījumus par to, ka pastāvēja apstākļi attiecībā uz prasītāju, kas varēja atbalstīt mātes sabiedrības ietekmes prezumpciju uz TW. Prasītāja arī norāda, ka jebkurā gadījumā Komisija nepiemēroja atbilstošos juridiskos kritērijus, jo stingrāki kritēriji ir piemērojami tādā gadījumā kā šī lieta, kurā, saskaņā ar Komisijas teikto, TW uzsāka dalību kartelī ilgi pirms to iegādājās prasītājas meitas sabiedrība un turpināja to darīt pēc tās pārdošanas. Katrā ziņā prasītāja uzskata, ka tā ir pierādījusi, ka TW patstāvīgi ir izlēmis savu rīcību tirgū un neizpildīja prasītāja dotās instrukcijas.

Prasītāja arī apgalvo, ka atbildības noteikšana tai ir diskriminējoša, nesamērīga un patvaļīga, jo neviens no citām grupām, uz kuru attiecas Lēmums, nav atbildību noteikušas meitas uzņē-

mumam, mātes uzņēmumam un mātes uzņēmuma mātes uzņēmumam, kā tas bija TW un prasītājas gadījumā. Turklāt, kaut arī TW iepriekš piederēja citai grupai, Komisija nevienam šīs grupas loceklim nenoteica nekādu atbildību par TW dalību kartelī. Visbeidzot, prasītājai noteiktā atbildība nav samērīga, jo prasītājai ir jāmaksā 85.7 % no TW piesprietā naudas soda, kaut gan tai pieder tās akcijas tikai 8 gadus no 20 gadiem, kuru laikā TW bija potenciāli iesaistīts kartelī.

Prasītāja arī atsauca uz iepriekš minētajiem argumentiem sava otrā prasījuma atbalstam — samazināt tai piespriesto naudas sodu. Tā turklāt apgalvo, ka tai piespriestais naudas sods ir pārmērīgs, jo Komisija nenoteica attiecībā uz prasītāju atsevišķu naudas soda pamatsummu, ņemot vērā to, ka tai nebija iestājusies atbildība. Tāpat prasītāja norāda, ka Komisija pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neņemot vērā noteiktus, tai labvēlīgus mikstinošus apstākļus.

Visbeidzot, prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi citas kļūdas tiesību piemērošanā, nosakot atbildību TW par laika posmu no 1982. līdz 1988. gadam; piespriežot TW naudas sodu, kas ir nesamērīgs, pārmērīgs un pārsniedz 10 % no apgrozījuma; un neļaujot prasītājai kā otrajai atbildīgajai personai baudīt labvēlības režīmu, kas piešķirta galvenajai atbildīgajai personai — TW, vai vismaz samazinot prasītājai piemērojamo naudas sodu saskaņā ar paziņojumu par labvēlības režīmu.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — *JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen* pret Komisiju

(Lieta T-66/06)

(2006/C 96/44)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen mbH & Co. KGaA* (Vormsa, Vācija) (pārstāvis — H.-J. Hellmann, Rechtsanwalt)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt prasītājai 2005. gada 14. decembrī paziņoto Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu par EKL 81. panta piemērošanas procedūru (lieta C (2005) 4634 *final*, COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi) tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

pakārtoti, samazināt prasītājai solidāri uzlikto soda naudu;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apstrīd Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu C (2005) 4634 *final* par EKL 81. panta piemērošanas procedūru lietā COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi. Ar apstrīdēto lēmumu soda nauda tika solidāri uzlikta *RKW AG Rheinische Kunststoffwerke (RKW)* un prasītājai par EKL 81. panta pārkāpumu. Atbilstoši Komisijas teiktajam tās piedalījās nolīgumu un saskaņotu darbību sistēmā rūpniecisko maisu nozarē Beļģijā, Vācijā, Spānijā, Francijā, Luksemburgā un Nīderlandē.

Prasības pieteikuma pamatojumam prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts administratīvo iestāžu pienākums ievērot likumību. Atbildētāja bez tiesiska pamata un pilnvarojša akta atzina prasītāju un *RKW* par solidāri atbildīgām.

Prasītāja turklāt apgalvo, ka tā tika uzskatīta par atbildīgu par *RKW* pārkāpumiem. Tiesas noteiktie nosacījumi šādas atbildības noteikšanai nav izpildīti. Turklāt prasītāja norāda, ka, atzīstot to par atbildīgu par *RKW* pārkāpumiem, ir pārkāpts administratīvo iestāžu pienākums ievērot likumību, jo atbildētājas soda naudu noteikšanas prakse neatbilst pilnvarojuma aktam, proti, Regulas Nr. 17/1962⁽¹⁾ 15. panta 2. punktam. Šajā sakarā prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpti vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principi.

Tālāk prasītāja apgalvo, ka nepareizi piemērots Regulas Nr. 17/1962 15. panta 2. punkts un Vadlīnijas par soda naudas noteikšanu. Jo īpaši pierādījumu iesniegšana un vērtēšana attiecībā uz *RKW* bija kļūdaina. Turklāt, ņemot vērā iepriekšējo administratīvo praksi, *RKW* tika sodīta nesamērīgi. Attiecībā uz pamatsummas apmēru par pārkāpuma smagumu prasītāja apgalvo, ka vairākos aspektos pret *RKW* ir izrādīta nevienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar citiem apstrīdētā lēmuma adresātiem. Bez tam prasītāja apgalvo, ka Komisija pieļāva tiesisku maldību attiecībā uz pārkāpuma ilguma novērtēšanu, un tā nav ņēmusi vērā vainu mīkstinošus apstākļus attiecībā uz *RKW*. Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 17/1962 15. panta 2. punkts ir pārkāpts arī tādēļ, ka, ievērojot paziņojuma par atbrīvojumu no soda naudas un soda naudas samazināšanu

piemērošanu, attiecībā uz *RKW* soda nauda tika noteikta nepareizi.

⁽¹⁾ Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17, Pirmā Regula par Līguma 85. un 86. panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.).

Prasība, kas celta 2006. gada 20. februārī — Elini N.V. pret ITSB

(Lieta T-67/06)

(2006/C 96/45)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Elini N.V.*, Antverpene (Beļģija) (pārstāvji — *F. Cornette* un *S. Tilsley*, *avocats*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Cits procesa Apelāciju padomē dalībnieks: *Rolex S.A.*, Ženēva (Šveice)

Prasītāja prasījumi:

— pārskatīt un atcelt apstrīdēto Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju ceturtnās padomes 2005. gada 12. decembra lēmumu lietā R-725/2004-4;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs: *Elini N.V.*

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiska preču zīme "Elini" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 14. klasē (bižutērijas izstrādājumi; pulksteņi; rokassprādzes, pulksteņu stikli, korpusi un pulksteņu sikniņas; dārgakmeņi)

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: *Rolex S.A.*

Prestatītā preču zīme vai apzīmējums: grafiska Kopienas preču zīme "Cellini" attiecībā uz precēm, kas tostarp ietilpst 14. klasē (reģistrācijas numurs 1456102)

ITSB Iebildumu nodaļas lēmums: Iebildumu noraidīt

ITSB Apelāciju padomes lēmums: atcelt Apelāciju padomes lēmumu un noraidīt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu

Izvirzītie pamati: Regulas Nr. 40/94 8.panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — Stempher un Koninklijke Verpakingsindustrie Stempher pret Komisiju

(Lieta T-68/06)

(2006/C 96/46)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Stempher B.V. un Koninklijke Verpakingsindustrie Stempher C.V., Rijssen, Nīderlande (pārstāvis — J.K. de Pree, advokāts)

Atbildētāja: Komisija

Prasītāju prasījumi:

— atcelt 1. panta 2., 3. un 4. punktu Komisijas 2005. gada 30. novembra lēmumā C (2005)4634 saistībā ar procedūru, piemērojot EKL 81. pantu (Lieta COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi), tā Komisijas 2005. gada 7. decembra lēmuma versijā, ciktāl ar to konstatēts, ka *Stempher* ir pārkāpusi EKL 81. pantu, ar to *Stempher* ir uzlikts naudas sods, *Stempher* ir aicināta šo pārkāpumu izbeigt un turpmāk atturēties no 1. pantā minētās darbības vai izturēšanās, kā arī no cita veida darbības vai izturēšanās, kurai ir tāds pats mērķis vai tāds pats rezultāts, un ciktāl ar šo lēmumu tiek skarta *Stempher*;

— piespriest Komisijai atlīdzināt savus un prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja vērsās pret Komisijas pieņemto 2005. gada 30. novembra lēmumu C (2005)4634 saistībā ar procedūru, piemērojot EKL 81. pantu (Lieta COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi).

Savas prasības atbalstam tām norāda, ka lēmums ir pretrunā EKL 81. pantam un Regulas Nr. 1/2003 (¹) 7. un 23. pantam, jo nav pietiekamu pierādījumu, lai konstatētu, ka prasītājas ir pārkāpušas EKL 81. pantu.

Turklāt lēmums ir pretrunā Regulas Nr. 1/2003 25. pantam un pirms tam spēkā bijušajai Regulai Nr. 2988/74 (²), jo attiecībā uz pārkāpumu, par kuru celti iebildumi, izmeklēšanu ir iestājies noilgums.

Pakārtoti prasītājas norāda, ka apstrīdētā lēmuma 2. pants ir pretrunā Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktam un Vadlīnijām par naudas sodu (³). Prasītājām inkriminētais pārkāpums ir nepareizi pamatots un nepamatoti kvalificēts kā ļoti smags. Turklāt, nosakot naudas sodu, ir tikuši ņemti vērā kļūdaini kritēriji un dati. Tā rezultātā ir ticis piespriests nesamērīgi augsts naudas sods.

Visbeidzot prasītājas min, ka apstrīdētais lēmums ir ticis pieņemts, pārkāpjot būtiskas procesuālo tiesību normas un neievērojot pamatošanas pienākumu, jo nav veikta rūpīga pārbaude, un pareizi nav atspoguļots nedz pārkāpums, kuru prasītājas it kā ir izdarījušas, nedz arī tirgus, kurā tas, iespējams, ir noticis. Bez tam nav izklāstīti kritēriji, ar kuru palīdzību ir pamatots tām inkriminētā pārkāpuma smagums.

(¹) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

(²) Padomes 1974. gada 26. novembra Regula (EEK) Nr. 2988/74 attiecībā uz noilguma termiņiem procesuālās darbības un sankciju piemērošanā atbilstīgi Eiropas Ekonomikas kopienas transporta un konkurences noteikumiem.

(³) Komisijas paziņojums — Vadlīnijas to naudas sodu noteikšanas procedūrai, kas noteikti saskaņā ar Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un saskaņā ar EOTK Līguma 65. panta 5. punkts (OV 1998, C 9, 3. lpp.).

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — *Aughinish Alumina* pret Komisiju

(Lieta T-69/06)

(2006/C 96/47)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Aughinish Alumina Ltd* (Askeaton, Īrija) (Pārstāvji — J. Handoll un C. Waterson, solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi

- atcelt Komisijas 2005. gada 7. decembra Lēmumu, kas reģistrēts ar lietvedības Nr. C (2005) 4436 *def.* par minerāleļļu, ko izmanto kā degvielu alumīnija dioksīda ražošanai, tostarp, *Shannon* reģionā, atbrīvošanu no Īrijā noteiktās akcīzes nodokļa likmes, ciktāl tas attiecas uz prasītāju (C 78/2001 (*ex NN/2001* — Īrija);
- piespriest Komisijai segt prasītājas tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Ar apstrīdēto lēmumu Komisija konstatēja, ka atbrīvojums no akcīzes nodokļa likmes, ko starp citām dalībvalstīm piešķir Īrija attiecībā uz smago dīzeļdegvielu, ko izmanto alumīnija oksīda ražošanā līdz 2003. gada 31. decembrim, ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē. Secinot, ka laikposmā no 1990. gada 17. jūlija līdz 2002. gada 2. februārim piešķirtais atbalsts tiktāl, ciktāl tas bija nesaderīgs ar kopējo tirgu, nav atgūstams un, ka laikposmā no 2002. gada 3. februāra līdz 2003. gada 31. decembrim piešķirtais atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu EKL 87. panta 3. punkta izpratnē, jo tā saņēmēji maksā likmi vismaz 13.01 eiro par 1000 kg smagās dīzeļdegvielas, Komisija tāpat nolēma, ka tas pats atbalsts bija nesaderīgs ar kopējo tirgu, jo tā saņēmēji nemaksāja šo likmi un, cita starpā, uzdeva Īrijai veikt visus vajadzīgos pasākumus nesaderīgā atbalsta atgūšanai no tā saņēmējiem.

Prasītāja, Īrijas tiesību sabiedrība, kas bija minētā atbalsta saņēmēja, prasa atcelt apstrīdēto lēmumu. Pamatojot savus prasījumus, tā apgalvo, pirmkārt, ka Komisija ir kļūdījies, novērtējot attiecīgo atbalstu kā tādu, kas ir pastāvošs atbalsts un uz kuru attiecas EKL 88. panta 1. punkts. Šajā ziņā prasītāja

izvirza trīs alternatīvus secinājumus: atbalsts bija saistību, kuras tika uzņemtas līdz Īrijas pievienošanās, priekšmets; atbalsts tika paziņots 1983. gada janvārī un līdz 2000. gadam Komisija pat nedomāja sākt tiesvedību [šajā lietā]; un pat ja atbalstu vajadzēja uzskatīt par nelikumīgu, Komisija ir kļūdījies, secinot, ka atbilstoši Regulas 659/99⁽¹⁾ 15. pantam to tikai daļēji var uzskatīt par pastāvošu atbalstu.

Prasītāja arī apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek pārkāpts tiesiskās drošības princips, jo ar to tiek atceltas atļaujas, kuras Padome ir piešķirusi saskaņā ar EKL 93. pantu un Komisija nav izmantojusi procedūras, kuras bija tās rīcībā atbilstoši Direktīvas 92/81⁽²⁾ 8. pantam, lai atrisinātu valsts atbalsta vai citu problēmu, vai patiešām atceltu atbilstīgos Padomes lēmumus.

Turpinot, saskaņā ar Prasītājas teikto, Komisija nav ņēmusi vērā EKL 3. pantā un EKL 157. pantā minētās fundamentālās prasības — a) stiprināt Kopienas rūpniecības konkurētspēju un b) nodrošināt tai vajadzīgos apstākļus.

Prasītāja arī atsauca uz principu par tiesiskās palāvības un tiesiskās drošības aizsardzību. Šajā ziņā prasītāja atkal norāda uz to, ka Komisija nav pieņēmusi negatīvu lēmumu 17 gadu laikā pēc tam, kad tika paziņots par atbalstu, un tā neapstrīdēja Padomes lēmumus, ar kuriem atbrīvojums tika pagarināts līdz 2006. gada decembrim.

Prasītāja turpmāk apgalvo, ka procedūra saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu ilga 43 mēnešus, pēc prasītājas domām — pārmērīgi ilgu laikposmu, pārkāpjot labas pārvaldības un tiesiskās drošības principus.

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija nav pienācīgi izanalizējusi atbilstīgos tirgus un to konkurētspējīgo struktūru, kā tas tika prasīts, ņemot vērā to, ka tā pati jau agrāk bija atzinusi, ka konkurence netiek deformēta un, ņemot vērā to, ka Padome šādus atbrīvojumus bija sankcionējusi līdz 2006. gada 31. decembrim.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai, OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp.

⁽²⁾ Padomes 1992. gada 19. oktobra Direktīva 92/81/EEK par akcīzes nodokļu struktūru saskaņošanu attiecībā minerāleļļām, OV L 316, 31.10.1992., 12. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 28. februārī — Audi pret ITSB

(Lieta T-70/06)

(2006/C 96/48)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Audi Aktiengesellschaft, Ingolstadt (Vācija) (pārstāvji — O. Gillert un F. Schiwek, Rechtsanwälte)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju otrās padomes 2005. gada 16. decembra lēmumu (lieta R 237/2005-2);
- atbildētājs atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "Vorsprung durch Technik", kas attiecas uz precēm un pakalpojumiem, kuri ietilpst 9., 12., 14., 16., 18., 25., 28., 35., 36., 37., 38., 39., 40., 41., 42., 43. un 45. klasē — pieteikums Nr. 3 016 292

Pārbaudītāja lēmums: pieteikumu noraidīt daļēji

Apelāciju padomes lēmums: apelāciju noraidīt daļēji

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo pieteiktajai preču zīmei piemīt pietiekoša atšķirtspēja, un apstrīdētais lēmums neietver slēdzienu par attiecīgo sabiedrības daļu.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — Groupe Gascogne pret Komisiju

(Lieta T-72/06)

(2006/C 96/49)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Groupe Gascogne (Saint-Paul-les-Dax, Francija) (pārstāvis — C. Lazarus, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- pirmkārt, atcelt lēmuma 1. panta k) apakšpunktu, 2. panta i) apakšpunktu un 4. panta 12) apakšpunktu tiktāl, ciktāl tie ir adresēti *Groupe Gascogne* un uzliek tai soda naudu, un grozīt lēmuma 2. panta i) apakšpunktu tiktāl, ciktāl pretēji Regulas Nr. 17/62 15. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 1/2003 *Sachsa* tiek uzlikta soda nauda, kas pārsniedz 10 % tās apgrozījuma;
- pakārtoti, atcelt lēmuma 2. panta i) apakšpunktu;
- tālāk pakārtoti, grozīt lēmuma 2. panta i) apakšpunktu un samazināt *Sachsa* un *Groupe Gascogne* solidāri uzliktās soda naudas apmēru;
- piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasības pieteikumu prasītāja lūdz daļēji atcelt Komisijas 2005. gada 30. novembra lēmumu C(2005)4634 *final* par EKL 81. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi), kurā Komisija atzina, ka uzņēmumi, lēmuma adresāti, tostarp prasītāja, pārkāpa EK līguma 81. pantu, piedaloties nolīgumos vai saskaņotās darbībās rūpniecisko maisu nozarē Beļģijā, Nīderlandē, Luksemburgā, Vācijā, Francijā un Spānijā. Lēmuma daļā, kas attiecas uz prasītāju, Komisija atzina, ka prasītāja un *Sachsa Verpackung GmbH* ir solidāri atbildīgas par pārkāpumu tā fakta dēļ, ka prasītāja ir *Sachsa Verpackung* mātes sabiedrība. Pakārtoti, prasītāja lūdz atcelt tikai lēmuma 2. panta i) apakšpunktu, ar kuru tai ir uzlikta soda nauda, un, tālāk pakārtoti, tā lūdz grozīt minēto pantu nolūkā samazināt uzlikto soda naudu.

Savu prasījumu pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus.

Pirmajā pamatā, kas ir izvirzīts kā galvenais pamats, tā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi EKL 81. panta 1. punkta noteikumus, nepareizi attiecinot uz to solidāru atbildību par *Sachsa* darbībām un atzīstot to par solidāri atbildīgu par *Sachsa* uzliktās soda naudas samaksu.

Otrajā pamatā, kas izvirzīts pakārtoti, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesisku maldību, kļūdaini interpretējot “uzņēmuma” jēdzienu EKL 81. panta nozīmē un tā rezultātā uzliekot tai soda naudu, kas ir aprēķināta pēc *Groupe Gascogne* konsolidētā apgrozījuma, lai gan atbilstoši prasītājas apgalvojumam to vajadzēja aprēķināt, balstoties uz *Groupe Gascogne* un *Sachsa* kopējo sabiedrību apgrozījumu, nenorādot iemeslus, kādēļ citas *Groupe Gascogne* filiāles ir jāiekļauj “uzņēmumā”, kas ir atbildīgs par *Sachsa* darbībām, kuras apstrīdētajā lēmumā ir atzītas kā konkurenci ierobežojošas.

Trešajā pamatā, kas ir izvirzīts kā tālāka alternatīva, prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi samērīguma principu, uzliekot solidāri *Sachsa* un *Groupe Gascogne*, iespējams, pārmērīgu soda naudu, īpaši nenorādot, ka pastāv saprātīga saikne starp uzlikto sodu un *Groupe Gascogne* faktisko apgrozījumu plastmasas maisu nozarē.

Prasība, kas celta 2006. gada 27. februārī — Bayer CropScience u.c. pret Komisiju

(Lieta T-75/06)

(2006/C 96/50)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Bayer CropScience AG (Manheima pie Reinas, Vācija), Makteshim-Agan Holding BV (Amsterdama, Nīderlande), Teko AE (Atēnas, Grieķija) un Aragonesas Agro SA (Madride, Spānija) (Pārstāvji — C. Mereu un K. van Maldegem, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Komisijas 2005. gada 2. decembra Lēmumu 2005/864/EK⁽¹⁾ par endosulfāna neiekļaušanu Direktīvas 91/414/EEK I pielikumā un atļauju atsaukšanu attiecībā uz šo vielu saturošajiem augu aizsardzības līdzekļiem; un

— piespriest atbildētājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Padomes Direktīvā 91/414⁽²⁾ par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū (pazīstama kā “augu aizsardzības līdzekļu direktīva” vai “AALD”) ir noteikts, ka dalībvalstis nevar atļaut produktu, ja vien tas nav iekļauts Direktīvas I pielikumā. Prasītāji, kuri ir endosulfāna ražotāji, pieprasa atcelt apstrīdēto Lēmumu, ar kuru tiek noraidīta endosulfāna iekļaušana šajā pielikumā.

Pamatojot savu prasību, vispirms tie izvirza virkni procesuālo noteikumu pārkāpumu, proti, ka apstrīdētā lēmuma vērtējums ir balstīts uz citiem kritērijiem, kā tiem, kas ir minēti Direktīvā 91/414, tas ir nepilnīgs un tajā prasītāju iesniegtie dati tiek izmantoti tikai izlases kārtā; ka Komisijas ieviestās jaunās vadlīnijas un noteiktie kritēriji tika piemēroti ar atpakaļejošu spēku pēc prasītāja paziņojuma un datu iesniegšanas; un ka Komisija atteicās sniegt ieteikumus un konsultētis ar prasītājiem sakarā ar mainīgajiem vērtējuma kritērijiem un politiku.

Prasītāji tālāk apgalvo, ka, [raugoties] no materiālo tiesību viedokļa, ar apstrīdēto lēmumu tiek pārkāpts EKL 95. panta 3. punkts un Direktīvas 91/414 5. panta 1. punkts. Tie uzskata, ka Komisija nav izpildījusi savu pienākumu saskaņā ar šiem noteikumiem — izvērtēt aktīvas vielas un iekļaut tās I pielikumā, ņemot vērā pastāvošo zinātnisko un tehnisko pieredzi, un attiecināt uz tām tikai 5. pantā minētās prasības.

Turpinot, tie izvirza virkni Kopienu tiesību vispārējo principu, proti: samērīguma principa, tiesiskās palāvības un tiesiskās drošības principa, pienākuma veikt rūpīgi un objektīvi novērtējumu, tiesību uz taisnīgu lietas izskatīšanu (tiesības uz aizstāvēšanos un taisnīgu tiesas spriešanu), principa par zinātniska atzinuma pārākumu un neatkarību, vienlīdzīgas attieksmes principa, principa par to, *lex specialis* prevalē pār vispārīgām normām un visbeidzot *estoppel* principa [saskaņīgas rīcības princips], pārkāpumu.

⁽¹⁾ OV L 317, 3.12.2005., 25. lpp.

⁽²⁾ OV L 230, 19.8.1991., 1. lpp.

**Prasība, kas celta 2006. gada 1. martā — Itālijas Republika
pret Komisiju**

(Lieta T-77/06)

(2006/C 96/51)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Itālijas Republika (pārstāvis — Paolo Gentili, Avvocato dello Stato)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2005. gada 19. decembra Lēmumu Nr. 14012 par programmu POR Z. Sicīlija (maksājuma pieprasījums Nr. 2005 3489), kas ietver prasību “ievērot komisāra *Barnier* 2003. gada 29. jūlija vēstulē paredzētos nosacījumus attiecībā uz maksājumu likumību, kas ir veikti saistībā ar atbalsta shēmām”;
- atcelt Eiropas Komisijas 2005. gada 21. decembra Lēmumu Nr. 14134 par programmu POR Z. Sicīlija (maksājuma pieprasījums *SYSFIN* Nr. 2005 3554), kas ietver prasību “ievērot komisāra *Barnier* 2003. gada 29. jūlija vēstulē noteiktos paredzētos nosacījumus attiecībā uz maksājumu likumību, kas ir veikti saistībā ar atbalsta shēmām”;
- atcelt Eiropas Komisijas 2006. gada 25. janvāra Lēmumu Nr. 765 par programmu POR Zinātniskā pētniecība, tehnoloģiskā attīstība un augstākā izglītība (maksājuma pieprasījums Nr. 2005 3784), kas ietver prasību “ievērot komisāra *Barnier* 2003. gada 29. jūlija vēstulē paredzētos nosacījumus attiecībā uz maksājumu likumību, kas ir veikti saistībā ar atbalsta shēmām”;
- atcelt Eiropas Komisijas 2006. gada 13. februāra Lēmumu Nr. 1459 par programmu POR Z. Sicīlija (maksājuma pieprasījums *SYSFIN* Nr. 2005 0029), kas ietver prasību “ievērot komisāra *Barnier* 2003. gada 29. jūlija vēstulē paredzētos nosacījumus attiecībā uz maksājumu likumību, kas ir veikti saistībā ar atbalsta shēmām”;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti ir tādi paši kā tie, kuri ir izvirzīti lietā T-345/04 Itālijas Republika pret Komisiju (1).

(1) OV C 262, 23.10.2004., 55. lpp.

**Prasība, kas celta 2006. gada 23. februārī — Sachsa Verpackung
pret Komisiju**

(Lieta T-79/06)

(2006/C 96/52)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Sachsa Verpackung GmbH (Vieda, Vācija) (pārstāvji — F. Puel un L. François-Martin, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi

- atcelt lēmuma 1. panta k) apakšpunktu, 2. panta i) apakšpunktu un 4. panta 21) apakšpunktu;
- pakārtoti, grozīt lēmuma 2. panta i) apakšpunktu un samazināt soda naudas apmēru;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasības pieteikumu prasītāja lūdz daļēji atcelt Komisijas 2005. gada 30. novembra lēmumu C(2005)4634 *final* par EKL 81. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/F/38.354 — Rūpnieciskie maisi), kurā Komisija atzina, ka uzņēmumi, lēmuma adresāti, tostarp prasītāja, pārkāpa EK līguma 81. pantu, piedaloties nolīgumos vai saskaņotās darbības rūpniecisko maisu nozarē Beļģijā, Nīderlandē, Luksemburgā, Vācijā, Francijā un Spānijā. Lēmuma daļā, kas attiecas uz prasītāju, Komisija atzina, ka prasītāja piedalījās vienā un nepārtrauktā pārkāpumā un uzlika tai soda naudu.

Pirmā prasījuma pamatojumam, ko prasītāja izvirza kā galveno prasījumu, tā atsaucas uz trim pamatiem.

Pirmajā pamatā tā pārmet Komisijai, ka tā pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz prasītājas iesaistīšanās nozīmi kartelī, uzskatot, ka prasītāja ir aktīvi iesaistījusies vispārējo kvotu noteikšanā, klientu sadalīšanā un cenu noteikšanā.

Otrais pamats attiecas uz pamatojuma trūkumu, jo Komisija neesot norādījusi pietiekamu tiesisku pamatojumu par prasītājas dalību kartelja Vācijas apakšgrupā.

Trešajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003⁽¹⁾ 23. panta 2. punktu un Regulas Nr. 17/62⁽²⁾ 15. pantu, pēc prasītājas uzskatiem nepareizi atzīstot, ka tā nebija neatkarīga sabiedrība, un tāpat nepareizi lemjot, ka tās mātes sabiedrība, *Groupe Gascogne*, ir solidāri atbildīga par soda naudas samaksu. Prasītāja turklāt apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, nosakot prasītājai uzliekamo soda

naudas daļu par laika posmu, kad tā bija pārkāpuma dalībiece, kas tādējādi pārsniedza 10 % apgrozījuma robežu.

Pakārtotā prasījuma pamatojumam prasītāja apgalvo, ka Komisija nav pareizi novērtējusi uzliktās soda naudas apmēru un ka tā ir pārkāpusi samērīguma principu, nepareizi interpretējot pārkāpuma smagumu un ilgumu un neņemot vērā vainu mīkstinošos apstākļus, kā arī prasītājas sadarbību saskaņā ar paziņojumu par sadarbību⁽³⁾.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17, Pirmā Regula par Līguma [81]. un [82]. panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.).

⁽³⁾ Komisijas paziņojums par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu kartelju gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.).

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENESTA TIESA

Prasība, kas celta 2005. gada 13. decembrī — Gesner pret OHMI

(Lieta F-119/05)

(2006/C 96/53)

(Tiesvedības valoda — spāņu)

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Charlotte Gesner (Kildedālsveja, Dānija) (Pārstāvji — J. Vazquez Vazquez un C. Amo Quiñones, advokāti)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs

Prasītājas prasījumi:

— Atzīt par spēkā neesošu Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (ITSB) 2005. gada 2. septembra lēmumu, ciktāl ar to noraida prasītājas 2005. gada 10. maija sūdzību par ITSB 2005. gada 21. aprīļa lēmumu, ar kuru atsaka invaliditātes komitejas izveidošanu;

— piespriest ITSB atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja, kas līdz 2005. gada 15. aprīlim bija ITSB pagaidu darbiniece, kopš 2003. gada cieš no diska trūces un dažādām mugurkaula patoloģijām. Lai arī viņa tika operēta un izgāja dažāda veida medicīniskas un psihoterapeitiskas ārstēšanas kursus, viņas stiprās muguras sāpes neizzuda, un tas, ka viņai ilgstoši bija jāatrodas sēdus stāvoklī, viņas stāvokli pasliktināja, kā rezultātā viņa vairākus mēnešus bez pārtraukuma atradās slimības atvaļinājumā.

2005. gada 11. martā prasītāja lūdza ITSB izveidot invaliditātes komiteju, lai tā varētu noteikt prasītājas nespēju pildīt viņas pienākumus Birojā un viņai piešķirtu invaliditātes pabalstu.

ITSB viņai šādu iespēju atteica divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, Civildienesta noteikumu 59. pants jāinterpretē tādējādi, ka lēmums sasaukt invaliditātes komiteju ir iecelēj institūcijas kompetencē. Turklāt, tā kā prasītāja pēdējo trīs gadu laikā bija atradusies slimības atvaļinājumā tikai 294 dienas, attiecībā uz viņu nav izpildīts Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punktā prasītais termiņš.

Savā prasībā prasītāja min četrus galvenos pamatus. Ar pirmo no tiem viņa uzskata, ka iecelēj institūcija nevar piesavināties ekskluzīvas tiesības sasaukt invaliditātes komiteju. Pretējā gadī-

jumā iecelēj institūcija iepriekš, subjektīvi un patvaļīgi noteiktu, vai darbinieks vai ierēdnis ir pietiekami slims, lai tiktu aicināts uz komiteju.

Ar savu otro pamatu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir kļūdainš. Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punktā paredzēto termiņu piemērošana kavē to ierēdņu un darbinieku pieeju invaliditātes pabalsta iegūšanai, attiecībā uz kuriem šie termiņi nav izpildīti, bet kuri var būt darba nespējīgi tādu nelaimes gadījumu vai slimību dēļ, kuru sekas izpaužas ātrāk.

Ar savu trešo pamatu prasītāja apgalvo, ka noteikumi, kas piemērojami invaliditātes komitejas izveidošanai, nav saistāmi ar Civildienesta noteikumu 59. pantu, bet gan ar tiesisko regulējumu, kas reglamentē invaliditātes pensijas iegūšanu, proti, Citu darbinieku nodarbinātības kārtības 31.-33. pants, Civildienesta noteikumu 9. pants un VIII pielikums.

Ar savu pēdējo pamatu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā nediskriminācijas un vienlīdzīgas attieksmes principam. ITSB liedz savam personālam invaliditātes komitejas sasaukšanu, lai gan šī iespēja ir pieejama pārējam Kopienas personālam. Turklāt ITSB darbiniekiem, kuru darba līgumu termiņš ir īsāks nekā trīs gadi, būtu grūtības saņemt invaliditātes pabalstu, jo, pat ja viņi būtu ļoti slimi, attiecībā uz viņiem nekad nebūtu sasniegts Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punktā noteiktais termiņš.

Prasība, kas celta 2006. gada 13. janvārī — Scafarto pret Eiropas Kopienas Komisiju

(Lieta F-6/06)

(2006/C 96/54)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Nicola Scafarto, Luksemburga (Luksemburga), (pārstāvji — A. D'Antuono un G. Somma, avvocati)

Atbildētāja: Eiropas Kopienas Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atzīt par nepiemērojamu EKL 241. panta nozīmē Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. pantu;
- atcelt iecelēj institūcijas lēmumu, ar kuru tā netieši noraidīja prasītāja sūdzību par 2005. gada 17. marta Lēmumu Nr. 000617;
- atcelt minēto lēmumu daļā, kurā iecelēj institūcija prasītāju ir iecēlusi A*6 pakāpes pirmajā līmenī, nevis A*8 pakāpes pirmajā līmenī;
- piespriest atbildētājai aizstāt minētā lēmuma atcelto daļu ar atpakaļejošu spēku, ieceļot prasītāju A*8 pakāpes pirmajā līmenī;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītajam naudas summu, ko viņš nav saņēmis apstrīdētā lēmuma nelikumības dēļ, ieskaitot procentus;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāju, kas bija iekļauts konkursa EUR/A/155/2000 rezerves sarakstā līmeņiem A6 un A7, Komisija pieņēma darbā pēc jauno Civildienesta noteikumu spēkā stāšanās un iecēla amatā A*6 pakāpē.

Savā prasībā prasītājs vispirms norāda, ka lēmums, ar kuru noteikta viņa pakāpe, pārkāpj Civildienesta noteikumu 31. pantu.

Prasītājs turklāt apgalvo, ka jebkurā gadījumā šis lēmums ir nelikumīgs, ciktāl šī akta juridiskais pamats, proti, Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. pants ir prettiesisks, jo tas pārkāpj tiesiskās drošības, tiesiskās palāvības, nediskriminācijas, vienlīdzīgas attieksmes, saprātīgas un labas pārvaldes principus. Visbeidzot prasītājs pakārtoti piebilst, ka, lai gan tiesiskās palāvības princips nevienmēr ir absolūts, visi izņēmumi un/vai atkāpes no tā ir pienācīgi jāpamato, taču šis nosacījums šajā lietā nav izpildīts.

Prasība, kas celta 2006. gada 23. janvārī — B pret Komisiju**(Lieta F-7/06)**

(2006/C 96/55)

*(Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču)***Lietas dalībnieki**

Prasītāja: B, Brisele (Beļģija) (pārstāvji — S. Rodrigess [S. Rodriguess] un A. Žoms [A. Jaume], advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt iecelēj institūcijas 2005. gada 10. oktobra lēmumu, ar kuru tika noraidīta prasītājas sūdzība, kopā ar iecelēj institūcijas 2005. gada 26. aprīļa lēmumu, ar kuru prasītājai tika atteikta ekspatriācijas pabalsta piešķiršana;
- piespriest atbildētājai samaksāt prasītājai ekspatriācijas pabalstu, sākot no viņas amata pienākumu pildīšanas brīža;
- piespriest atbildētājai samaksāt kavējuma procentus par kavēto maksājumu no attiecīgā lēmuma pieņemšanas brīža;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja, kas ir Komisijas ierēdne, apstrīd lēmumu, ar kuru galīgi tiek apstiprinātas viņas tiesības, ar kurām atbildētāja ir viņai liegusi ekspatriācijas pabalstu.

Lai pamatotu savu prasību, viņa izvirza Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu. Viņa arī izvirza iebildumu par prettiesiskumu sakarā ar to, ka, piemērojot pilsonības kritēriju, kas ir noteikts šī noteikuma pirmajā ievilkumā, attiecībā uz ierēdņiem, kuriem ir gan tās dalībvalsts pilsonība, kurā viņi strādā, gan arī citas dalībvalsts pilsonība, tiek pārkāpts nediskriminācijas un vienlīdzīgas attieksmes princips.

Turklāt prasītāja apgalvo, ka jebkurā gadījumā viņa atbilst dzīvesvietas nosacījumam saskaņā ar attiecīgā noteikuma otro ievilkumu.

Pakārtoti, prasītāja izvirza Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu pārkāpumu, ciktāl apstrīdētajā lēmumā netiek ņemts vērā fakts, ka prasītāja atbilst šajā noteikumā noteiktajam pilsonības un dzīvesvietas kritērijam.

Papildus tam, prasītāja izvirza Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 3. punkta pārkāpumu, jo šo noteikumu nevar interpretēt tādējādi, ka ar to tiek pieprasīts, ka ierēdnim ar dubulto pilsonību ir jāatsakās no tās dalībvalsts pilsonības, kurā viņš ir nodarbināts, lai viņam būtu tiesības uz ekspatriācijas pabalstu.

Prasība, kas celta 2006. gada 5. janvārī — André pret Komisiju

(Lieta F-10/06)

(2006/C 96/56)

(Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču)

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Daniel André, Brisele (Beļģija) (pārstāvis — M. Žurdans [M. Jourdan], advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Komisijas 2005. gada 6. oktobra lēmumu, ar kuru tika atteikts samaksāt prasītājam par Tiesai pēc tās lūguma sniegtajiem pakalpojumiem 2005. gada 12. un 13. janvārī iepriekš noteikto atlīdzību, ko nosaka 7. pants Konvencijā par konferenču tulku darba apstākļiem un apmaksas režīmu, kurus pieņēmušas darbā Eiropas Savienības iestādes;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt prasītājam zaudējumus, ko tas cietis saistībā ar nelabvēlīgo aktu, 241, 99 EUR apmērā, kas atbilst samaksai, kas tam bija jāsaņem, kopā ar procentiem, skaitot tos no paredzētā samaksas brīža;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, kas ir konferenču tulks, sniedza *ad hoc* pakalpojumus dažādiem Kopienu iestāžu tulkošanas dienestiem. Šie pakalpojumi tika sniegti, pamatojoties uz līgumu, kurā tika noteikts tulkošanas laiks un vieta. Šie līgumu attiecībā uz samaksu tika sastādīti atbilstoši Konvencijai par konferenču tulku darba apstākļiem un apmaksas režīmu, kurus pieņēmušas darbā Eiropas Savienības iestādes.

Šajā lietā prasītājs vērsas pret Komisijas lēmumu, ar kuru tika atteikts viņam samaksāt iepriekš noteikto atlīdzību par

ceļošanu, ko nosaka minētās Konvencijas 7. pants un ko detalizēti izklāsta šai Konvencijai pievienotie "piemērošanas noteikumi".

Savā prasībā prasītājs apstrīd minēto noteikumu interpretāciju, ko ir veikusi atbildētāja, atbilstoši kurai ienākumu gūšanas neiespējamība sakarā ar ceļošanu ir nosacījums *sine qua non*, lai izmaksātu attiecīgo atlīdzību. Turklāt Komisijai bija jāņem vērā tas, ka 2005. gada 12. janvāris bija prasītāja pirmā darba diena, kaut arī prasītājas bija strādājis Kopienu iestādē 2005. gada 10. un 11. janvārī.

Prasītājs apgalvo, ka Konvencijas teksts nesatur un neimplīcē papildus nosacījumus, kurus izvirza atbildētāja. Tādējādi tā nepamatoti groza šīs Konvencijas apjomu.

Visbeidzot, prasītājs norāda, ka tas, ka pastāv secīgi līgumi ar vienu vai vairākām Kopienu iestādēm neļauj viņam nepiešķirt strīdīgo atlīdzību.

Prasība, kas celta 2006. gada 9. februārī — Zuleta de Reales Ansaldo pret Tiesu

(Lieta F-13/06)

(2006/C 96/57)

(Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — franču)

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Leticia Zuleta de Reales Ansaldo, Luksemburga (Luksemburga) (pārstāvis — G. Vandersandens [G. Vandersanden], advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Kopienu Tiesa

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Tiesas iecelējinstiūcijas 2005. gada 4. maija lēmumu, ar kuru tika iecelta prasītāja un ar kuru tā tika klasificēta A*7 pakāpē, 2. līmenī;
- iecelt prasītāju pakāpē (A*10, 2. līmenis), kurā tai faktiski bija jābūt klasificētai saskaņā ar paziņojuma par konkursu CJ/LA/25 noteikumiem, kurā prasītāja bija veiksmīga kandidāte;
- nodrošināt prasītājas pilnīgu karjeras atjaunošanu ar atpakaļejošu spēku no grozītās klasificēšanas pakāpē un līmenī datuma, kā arī samaksāt kavējuma procentus;

- tā rezultātā atjaunot prasītājas tiesības uz algu, kas atbilst pakāpei A*10, 2. līmenim, sākot no viņas iecelšanas, un atjaunot viņas tiesības uz pensiju, priekšrocībām un pabalstiem, uz ko viņai ir tiesības, kā arī nodrošināt to, lai amatā paaugstināšanas sakarā tiktu ņemts vērā iecelšanas datums;
- piespriet Tiesai atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja piedalījās konkursā CJ/LA/25, kura mērķis bija sastādīt spāņu valodas juristu lingvistu rezerves sarakstu pakāpēm LA7/LA6.

Pēc šī konkursa izturēšanas prasītājai tika paziņots, ka viņa ir iecelta par ierēdņi praktikantu Tiesas Tulkošanas direktorātā sākot no 2005. gada 16. maija pakāpē A*7, 2. līmenī.

Savā prasībā prasītāja apstrīd to, ka viņa tika klasificēta zemākā pakāpē pēc tam, kad spēkā stājās Padomes 2004. gada 22. marta Regula (EK, Euratom) Nr. 723/2004, ar ko tika grozīti Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumi un Eiropas Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība⁽¹⁾.

Lai pamatotu savu prasību, prasītājas izvirza divus pamatus. Pirmais pamats saistās ar iebildi par prettiesiskumu saistībā ar Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. panta 3. punktu un 13. panta 2. punktu. Otrais pamats tiek balstīts uz labas pārvaldības principa, pienākuma rūpēties par ierēdņu labklājību principa, pārskatāmības principa, labticīguma principa, vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principa pārkāpumu.

⁽¹⁾ OV L 124, 27.04.2004., 1. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 15. februārī — *Chevalier Carmana* u.c. pret Eiropas Kopienu Tiesu

(Lieta F-14/06)

(2006/C 96/58)

(Tiesvedības valoda — franču)

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Giovanna Chevalier Carmana (Parīze, Francija), Alice Coda (Parīze, Francija), Jacqueline Doucet (Parīze, Francija), Françoise Kluss (Ollioules, Francija) (pārstāvji — G. Vandesanden un L. Levi, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Tiesa

Prasītāju prasījumi:

- atzīt prasību, ieskaitot tajā ietverto iebildi par prettiesiskumu, par pieņemamu un pamatotu;
- tā rezultātā atcelt prasītāju 2005. gada marta pensijas apliecināšanu, piemērojot korekcijas koeficientu, kas atbilst viņu attiecīgās dzīvesvietas valsts galvaspilsētas līmenim, vai vismaz tādu korekcijas koeficientu, kas adekvāti atspoguļotu dzīves dārdzības atšķirību vietās, kurās prasītājam rodas izdevumi, kas tādējādi atbilstu vienlīdzības principam;
- piespriet atbildētājai tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāju izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir identiski tiem, kas izvirzīti lietā F-128/05 *Adolf* u.c./Komisija⁽¹⁾.

⁽¹⁾ OV C 60, 11.3.2006., 56. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 15. februārī — *Abba* u.c. pret Eiropas Parlamentu

(Lieta F-15/06)

(2006/C 96/59)

(Tiesvedības valoda — franču)

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Abba* u.c. (pārstāvji — G. Vandesanden un L. Levi, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasītāju prasījumi:

- atzīt prasību — tostarp tajā ietverto iebildi par prettiesiskumu — par pieņemamu un pamatotu;
- līdz ar to atcelt prasītāju pensijas aprēķina lapas par 2005. gada martu, lai pensijai tiktu piemērots korekcijas koeficients viņu dzīvesvietas valsts galvaspilsētas līmenī vai vismaz tāds korekcijas koeficients, kas atbilstīgi atspoguļotu atšķirības starp dzīves dārdzību vietās, kurās prasītājiem rodas izdevumi, un kas tādējādi atbilstu līdzvērtības principam;

— piespriet atbildētājam atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāju izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir identiski tiem, kas ir izvirzīti lietā F-128/05 *Adolf* u.c./Komisija ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ OV C 60, 11.3.2006., 56. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 15. februārī — *Augenault* u.c. pret Padomi

(Lieta F-16/06)

(2006/C 96/60)

(tiesvedības valoda — franču)

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Françoise Augenault u.c. (pārstāvji — G. Vandesanden un L. Levi, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāju prasījumi:

— atzīt prasību — tostarp tajā ietverto iebildi par prettiesiskumu — par pieņemamu un pamatotu;

— līdz ar to atcelt prasītāju pensijas aprēķina lapas par 2005. gada martu, lai pensijai tiktu piemērots korekcijas koeficients viņu dzīvesvietas valsts galvaspilsētas līmenī vai vismaz tāds korekcijas koeficients, kas atbilstīgi atspoguļotu atšķirības starp dzīves dārdzību vietās, kurās prasītājiem rodas izdevumi, un kas tādējādi atbilstu līdzvērtības principam;

— piespriet atbildētājam atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāju izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir identiski tiem, kas ir izvirzīti lietā F-128/05 *Adolf* u.c./Komisija ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ OV C 60, 11.3.2006., 56. lpp.

Prasība, kas celta 2006. gada 21. februārī — *Vereecken* pret Komisiju

(Lieta F-17/06)

(2006/C 96/61)

(Tiesvedības valoda — franču)

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Marc Vereecken (Brisele, Beļģija) (pārstāvji — S. Rodrigues un A. Jaume, advokats)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāja prasījumi:

— atcelt iecelējinstiūcijas lēmumus, ar kuriem noraidīta prasītāja sūdzība, ieskaitot iecelējinstiūcijas 2004. gada 19. oktobra lēmumu un darba samaksas lapas par 2005. gada februāri un nākamajiem mēnešiem, ciktāl tajos prasītāja pakāpe ir izlabota uz A*8 pakāpi, un iecelējinstiūcijas pieņemto lēmumu par nopelnu, prioritātes un kompensācijas punktu par atvaļinājuma personisku iemeslu dēļ piešķiršanu;

— norādīt iecelējinstiūcijai, kādas ir apstrīdēto lēmumu atcelšanas sekas, proti: i) prasītāja paaugstināšana A*10 pakāpē (agrākā A6) ar atpakaļ ejošu spēku no 2001. gada vai vismaz no 2004. gada 1. oktobra, datuma, kad prasītāju atjaunoja amatā; ii) prasītāja paaugstināšana vismaz A*9 pakāpē kopš 2004. gada 1. oktobra; iii) punktu piešķiršana, uz kuriem prasītājam ir tiesības, sākot no viņa paaugstināšanas amatā, ieskaitot nopelnu, prioritātes un pārejas punktus par 2003., 2004. un 2005. karjeras novērtējuma ziņojuma sastādīšanas gadiem;

- piespriest atbildētājai atlīdzināt materiālos zaudējumus, ko prasītājs cietis tāpēc, ka nav paaugstināts A*10 pakāpē, sākot ar 2001. paaugstināšanas gadu vai vismaz 2004. gada 1. oktobri, ieskaitot tā ietekmi uz pensiju;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt morālo kaitējumu, ko prasītājs cietis tāpēc, ka nav sastādīts novērtējuma ziņojums par 1997.-1999. gadu un ar lielu nokavēšanos sastādīts novērtējuma ziņojums par 1999.-2001. gadu un karjeras novērtējuma ziņojums par 2003. un 2004. gadu;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, Komisijas ierēdnis agrākajā A7 pakāpē, pēc trīs gadu atvaļinājuma personisku iemeslu dēļ 2004. gada 1. oktobrī tika atjaunots amatā A*8 pakāpē.

Savā prasībā viņš izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais ir novērtējuma ziņojumu par 1997.-1999. gadu un 1999.-

2001. gadu un karjeras novērtējuma ziņojumu par 2003. un 2004. gadu nesastādīšanu vai novēlotu sastādīšanu.

Kā otro pamatu prasītājs min to, ka viņa iecelšana A*8 pakāpē pēc atvaļinājuma personisku iemeslu dēļ beigām pārkāpj Civildienesta noteikumu 6. pantu. Šis lēmums pārkāpjot arī principu, saskaņā ar kuru agrākajai un jaunajai karjeras struktūrai ir jābūt vienādām, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principu un tiesiskās palāvības aizsardzību.

Trešajā pamatā prasītājs apgalvo, ka viņš ir bijis diskriminēts salīdzinājumā ar citiem aktīvā nodarbinātībā iesaistītiem ierēdņiem, jo sakarā ar atrašanos atvaļinājumā personisku iemeslu dēļ viņš nav varējis izmantot pārejas pasākumus, kas tika attiecināti uz minētajiem ierēdņiem tos paaugstinot.

Visbeidzot ar ceturto pamatu prasītājs apstrīd to, ka, jo īpaši piešķirot kompensācijas, nopelnu un prioritātes punktus, nav ņemts vērā darba stāžs, ko viņš bija sasniedzis pirms sava atvaļinājuma personisku iemeslu dēļ un tā laikā. Viņš uzskata, ka ir nostādīts sliktākā situācijā nekā citi pārceltie ierēdņi.

III

(Paziņojumi)

(2006/C 96/62)

Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī

OV C 86, 8.4.2006.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 74, 25.3.2006.

OV C 60, 11.3.2006.

OV C 48, 25.2.2006.

OV C 36, 11.2.2006.

OV C 22, 28.1.2006.

OV C 10, 14.1.2006.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
